

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL



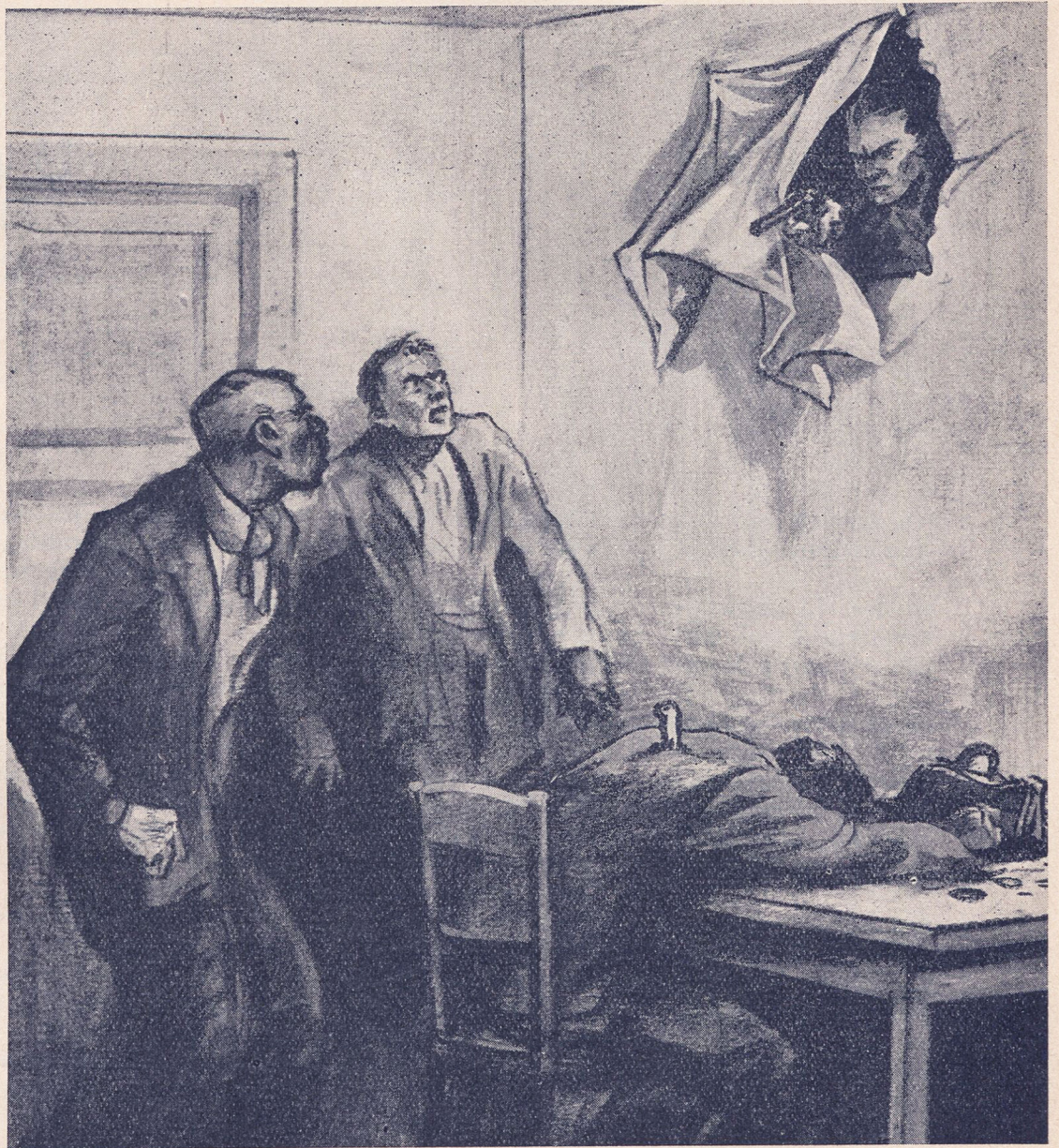
# Cord Syster

genaamd  
**RAFFLES**

DE GROOTE ONBEKENDE

ONSCHULDIG VERDACHT

20 cent



No. 1128

Raffles had de linnen lap weggerukt.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.  
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

# Onschuldig verdacht

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent  
**B U Z I A U**  
maar half!  
Zie pag. 32

## HOOFDSTUK I.

### DE BEROOVING.

Het was zeer druk in een der kleine bovenzaaltjes van een feestgebouw in een der volkwijken van Londen, waar dien avond een fancy-fair werd gehouden ten bate van de Engelsche oorlogsverminkten.

Weliswaar waren er reeds vele jaren verlopen sedert de vrede gesloten werd na den vreeselijken oorlog, die vier en een half jaar de gansche wereld teisterde, maar toch was het particulier initiatief nog altijd druk in de weer om de trieste gevolgen van dien wereldkrijg in den vorm van een crisis die de geheele aarde omvat zoo goed en zoo kwaad als het ging te bestrijden.

Onder duizenden werkloozen heerschte nog altijd bittere armoede en de regeeringstoelage was in de meeste gevallen, evenmin als in de andere landen, zoowel in als buiten Europa, lang niet toereikend om te kunnen voorzien in de behoeften van den werkloos geworden arbeider, kunstenaar, of studeerende en van zijn dikwerf groot gezin.

Maar de Engelschen staan er voor bekend, dat zij een sterk ontwikkelden liefdadigheidszin hebben.

En zoo is het niet verwonderlijk, dat ook nu nog, lang na den oorlog, vele instellingen van liefdadigheid zich onledig houden met het collecteeren van gelden.

Maar ook de crisis-slachtoffers zelve zaten niet stil.

Zij arrangeerden tentoonstellingen, zij gaven uitvoeringen, zij richtten fancy-fairs in, met het eenige doel om aan geld te komen, teneinde daarmede den bittersten nood althans eenigermate te kunnen lenigen.

Er waren vereenigingen opgericht, uitsluitend met dat doel en die eenige malen per jaar met verloop van het gemeentebestuur straatcollectes hielden, feestjes gaven en op andere wijze hun ondersteuningskas spekten.

En meestal werden deze voorstellingen druk bezocht door een publiek, dat gelukkig nog niet vergeten had, hoe vreeselijk de oorlogsvermink-

ten tijdens den afschuwelijken wereldkrijg hadden moeten lijden en hoe zij ter wille van het vaderland niet alleen de zwaarste beproevingen hadden doorstaan, maar die liefde voor den eigen bodem hadden moeten betalen met het verlies van een of meer ledematen en maar al te vaak met dat van het gezicht.

Ook nu had de vereeniging „Selfhelp” wat wij zouden kunnen vertalen met „Onderlinge Steun” niet te klagen over het bezoek.

Het waren weliswaar voor het meerendeel buurtgenooten, dat wil zeggen goed betaalde arbeiders, kleine ambtenaren, winkeliertjes, die haar fancy-fair bezochten, maar zij offerden allen wat zij konden en de penningmeester van de vereeniging, de thans vijftigjarige Andrew Moore, die zelf als sergeant diende, toen de vrede werd geteekend en zwaar gewond werd bij den allerlaatsten aanval in Vlaanderen, waardoor hij een arm verloor, kon tegen elf uur een tevreden gezicht zetten, toen hij zijn kas opmaakte, gezeten aan een klein, eenvoudig koffiehuis-tafeltje, dat dicht bij den ingang stond.

De theeschenkstertjes, de meisjes die met bloemen hadden gevent, of programma's hadden verkocht, of met loten in de tombola waren rondgegaan, hadden den inhoud van hun geldzakjes overgestort in den grooten houten bak, die midden op de tafel stond en Moore hield zich nu onledig met het berekenen van de ontvangsten.

Het was een heel werkje, want er waren wel twintigmaal zooveel shillingen als biljetten van een pond, maar na verloop van omstreeks een uur, toen de meeste bezoekers reeds waren vertrokken, had hij het in zijn hoekje toch zoover gebracht, dat hij met een zucht van verlichting bij zich zelf kon mompelen:

— Dat is gelukkig afgehoopen! 762 pond en 13 shillingen! Ik geloof dat wij tevreden mogen zijn — het is nog heel wat meer dan de laatste maal!

Hij had dit laatste bijna overluid gezegd en nu kwam er een jonge man naderbij, met een glad geschoren gelaat, lachende bruine oogen en weelderig zwart haar, die zich naar hem toeboog en zeide:

— Dat komt, waarde Moore, omdat Jane ditmaal heeft meegedaan!

Moore keek glimlachend op, met een gelukkige uitdrukking op zijn gelaat en zeide toen, terwijl een lichte blos in zijn wangen opsteeg:

— Meen je dat werkelijk, Fielding?

— Ik zeg nooit dingen, die ik niet meen. Moore — daarvoor moest je me nu wel kennen! antwoordde de jonge man. Je dochter heeft een heele mooie stem en wat meer is — zij zingt met gevoel en dat kan men van een menigte concert-

zangeressen, die stapels geld verdienen, niet zeggen!

— Het is waar — zij heeft verscheidene toegiftjes moeten zingen! riep Moore uit. Maar laat mij nu even met rust, Fielding — ik moet voor mijn kas zorgen!

— Wil ik je helpen, Moore? Gaat het niet wat lastig? vroeg Fielding, terwijl hij behulpzaam naderbij trad.

— Vanwege mijn eenen arm, meen je? Wees maar stil — met mijn kunstarm gaat het heel goed, dat verzeker ik je! Je kunt mij alleen dien grijzen zak eens aangeven — daar moet de buit in, haha!

— En waar laat je ze dan, als ik vragen mag?

— Natuurlijk breng ik het geld naar huis!

— Is dat niet gevaarlijk?

— Waarom zou het gevaarlijk zijn? Ik woon geen kwartier hier vandaan, ik houd het geld stevig in een zak — en wie zou kunnen weten, dat ik met zooveel geld bij mij loop?

— Dat weet iedereen, die er van op de hoogte is, dat jij penningmeeste bent van „Selfhelp”, antwoordde Fielding.

— Nonsens! Die kunnen toch niet weten, dat ik van plan ben dat geld naar huis te brengen!

Fielding had hoofdschuddend geluisterd, en zeide toen:

— Je moest daar mij liever voor laten zorgen, Moore! Of laat mij tenminste met je mee gaan!

— Wou je kindermisje over mij spelen? vroeg de oudgediende op verontwaardigden toon. Ik denk er niet aan — maar ik ben je toch erkentelijk voor je aanbod, Fielding! Hoor eens hier, jonge man, zou jij, eerlijk gezegd, niet veel liever mijn dochter Jane naar huis begeleiden?

— De zaak is — eigenlijk was ik van plan — — stotterde Fielding, terwijl hij tot aan de wortels van zijn haar kleurde.

— Ja ja, houd maar op! viel Moore hem lachend in de rede. Ik ken dat — ik was in mijn jeugd juist zoo en ik neem het je heelemaal niet kwalijk!

— Maar wij kunnen toch het nuttige met het aangename vereenigen? drong de jonge man aan.

— Geen kwestie van! Daar komt Jane al aan, met haar mantel om! Breng haar maar gauw naar huis. Ik heb nog wel een half uur voor den boeg, want daar komt waarachtig nog een van die nalatige kleintjes aanzetten met een zak vol geld dat ik ook nog zal moeten tellen!

— Kun je dat thuis niet doen, vadertje? mengde zich nu Jane Moore in het gesprek, een allerlieft misje met een overvloed van goudblond haar, tanden die glansden als paarden en prachtige blauwe oogen.

Zij had de hand op den schouder van haar

vader gelegd, maar deze schudde glimlachend het hoofd en antwoordde:

— Neen kind, dat gaat niet! Ik heb aan den Voorzitter moeten beloven, dat ik hem nog vanavond het bedrag zou kunnen noemen, voor de bladen, weet je! Die kunnen dan nog een berichtje in de ochtendedities plaatsen. Gaan jullie nu maar spoedig — ik sta jullie toe om een half uur te doen over den weg van een kwartier — maar dan ook geen minuut langer!

De jongelieden wisselden een verlegen blik met elkander en de sterke, gebruinde hand van Jack Fielding tastte naar het kleine poezelige handje van Jane Moore.

— Kom dan maar gauw thuis, vader, — ik ben niet graag alleen, dat weet u wel! zeide het jonge meisje. Heb ik mooi gezongen?

— Als een engel, kind — dat beweert Jack tenminste, of althans iets dergelijks.

— En ik heb gelijk? riep Fielding uit, terwijl zijn oogen schitterden. Er staan er op de planken van een opera, die minder stem en minder talent hebben dan jij! Als je maar wat protectie hadt dan zou je eens zien!

— En — zou jij het zoo prettig vinden, Jack, als die protectie mij eens aan het tooneel hielp? vroeg Jane op zachten toon.

Jack boog het hoofd en bromde iets onverstaanbaars, maar Moore schoof hem een weinig opzij en bromde:

— Maak jullie nu toch dat je wegkomt! Je staat me in het licht, Fielding! Morgen zie ik je wel, nietwaar?

— Natuurlijk! Ik woon immers in hetzelfde huis als gij — en ik weet heel goed, dat ik in den laatsten tijd wel een beetje lastig ben geweest met mijn bezoeken. Ik houd u maar van uw werk!

— Het is gek, zeide Moore meesmuilend, maar Jane schijnt er heel anders over te denken! Zij vindt je heelemaal niet lastig en je houdt haar ook nooit van haar werk! Maar hoe het gedaan wordt, mag Joost weten! En verdwijn nu, anders ben ik om half twee nog niet thuis!

Lachend stak Fielding den verminkte de hand toe, stak toen zijn arm door dien van het jonge meisje en verwijderde zich haastig met haar.

Het volgende oogenblik was Moore weder verdiept in het tellen van het zakje met geld, hetwelk een der verkoopstertjes hem nog op het laatste oogenblik gebracht had.

De zaal was reeds bijna geheel leeggelopen en nog altijd zat Moore te tellen.

Nu kwam er een flink gebouwd man, maar met slechts één been op hem toe, die van krukken gebruik moest maken.

Dat was Clifton, de president van de steunvereniging en die met Moore in dezelfde com-

pagnie had gediend, als sergeant-majoor.

Hij bleef met een vergenoegd gezicht voor Moore staan en begon:

— Ben je tevreden, Moore?

— We hebben niet te klagen, Clifton — — drie honderd, drie honderd een, drie honderd twee — — — maar laat me nog even met rust — — — drie honderd drie — — anders raak ik in de war — — — drie honderd vier, drie honderd vijf!

Clifton ging lachend een paar stappen achteruit, zette zich op een stoel neer en bleef toezien, totdat Moore geheel en al gereed was met het tellen van de kas.

Toen vroeg hij nieuwsgierig:

— Hoeveel?

— 762 pond en 13 shillings, plus achttien pond en zeven shillings, maakt precies 781 pond! Ben je tevreden?

— Ik zou ondankbaar zijn, als ik het niet was, Moore! antwoordde Clifton. Maar je dochter heeft dan ook prachtig gezongen — ze heeft heel wat opgehaald! Ik heb menschen hooren zeggen, deftige lui, die het weten konden, dat ze naar de opera moest!

— Laat ze maar liever bij haar vader blijven! antwoordde Moore op zachten toon. Sedert mijn vrouw zeven jaren geleden gestorven is, heb ik niemand anders dan haar, vergeet dat niet! En een opera-zangeres — och, die raakt al gauw in den maalstroom van het kunstenaarsleven en daardoor vergeet ze haar vader!

— Dat mag met een ander het geval zijn — met jouw dochter Jane zeker niet, Moore! Je weet toch heel goed dat het kind je verafgoot! Je neemt het geld mee, zooals is afgesproken?

— Ja, vannacht zal ik het in mijn eigen geldkistje bewaren en morgenochtend stort ik het dadelijk op de bank! Je weet wel dat ik er niet van houd, al was het maar een penny van de kas in huis te hebben! Er kan brand komen of iets dergelijks — en dan waren we ons goede geldje kwijt!

Clifton, die weer was opgestaan, liet zijn zware hand op den schouder van Moore rusten en zeide toen op hartelijken toon:

— Jij bent een puike penningmeester! Nooit een penny te kort en zoo zuinig op ons geld, alsof het je eigen was! De vereeniging heeft een goede aan je, Moore!

— Ik doe mijn best, dat is alles! zeide de verminkte, maar het was duidelijk te zien, dat het compliment hem genoeg deed.

Hij had onder het spreken al het geld in den sterken linnen zak gedaan, die met behulp van een beugel werd gesloten en stond op, terwijl hij zijn hoed nam van den haak aan den deurpost.

— Wil ik met je meegaan, Moore? vroeg Clifton, met een blik op den vrij zwaren geldzak.

— Ben je wel wijs, man? Je woont immers juist een anderen kant op! Bij Jove, het lijkt waarachtig wel of jullie het er vanavond op hebben aangelegd, mij als een klein kind te behandelen! Wij zijn hier gelukkig in een heel fatsoenlijke buurt en dan — ik heb mijn revolver in mijn zak!

— Dan is het wat anders! Wees in ieder geval maar voorzichtig en neem anders maar een taxi! Doe het maar op kosten van de vereniging — het kan er gelukkig wel af!

— Neen, Clifton — het kan er niet af! her-nam Moore ernstig. Wij kunnen iederen shilling gebruiken — daar blijf ik bij!

— Je bent een beste kerel, zeide Clifton, na even te hebben gezwegen en hij drukte de hand van Moore met zooveel kracht, dat de penningmeester bijna een kreet van pijn had geslaakt.

Clifton en Moore waren ongeveer de laatsten die het zaaltje verlieten, waar de bedienden de lichten reeds begonnen uit te dooven, terwijl eenige werklozen al aan den gang waren, de verschillende tentjes haastig af te breken, daar de zaal den volgenden dag reeds weder beschikbaar moest zijn voor een ander doel.

Zij daalden de breede trap af, kwamen in de vestibule, gingen den portier voorbij, die even aan zijn pet tikte, wisselden nog eenige woorden en gingen toen ieder huns weegs.

Het was toen juist twaalf uur in den nacht.

Het was vrij donker, want het was nieuwe maan en bovendien was de hemel betrokken.

Het feestgebouw lag in Bishopsgate en Moore woonde in Fashion Street.

Hij behoefde dus slechts vijftien of twintig minuten te loopen.

Hij sloeg Houndsditch in en bereikte, na ongeveer tien minuten te hebben geloopt, Middle Sex Street.

Op het oogenblik dat hij Wentworth Street wilde inslaan, hield hij een oogenblik stil, want hij meende voetstappen achter zich te hooren.

Hij keek om, maar daar hij in de bijna vol-

komen verlaten straat niemand zag, verbeeldde hij zich, dat hij zich vergist moest hebben en zette zijn weg voort.

Hij had juist de straat overgestoken, toen hij de voetstappen opnieuw hoorde en thans zoo duidelijk, dat hij zich onmogelijk in het geluid kon bedriegen.

Weer stond hij stil en nu tastte hij met de linkerhand — onder den rechter-kunstarm hield hij den geldzak geklemd — naar zijn jaszak, waarin hij de revolver had gestoken.

Hij draaide zich tegelijkertijd om en bijna op hetzelfde oogenblik wierp zich een man op hem gewapend met een soort knuppel.

Moore wilde zijn revolver trekken, maar het wapen verwarde zich met den trekker in de eenigszins loszittende voering van den zak en toen hij het met een driftigen ruk bevrijd had, was het te laat.

De knuppel suisde door de lucht en trof hem met vreeselijke kracht boven op het hoofd.

Moore liet zijn revolver vallen, slaakte een gesmoorden kreet en tastte wankelend naar steun.

Hij trachtte zich nog te verweren, maar zijn krachten begaven hem.

Hij wilde schreeuwen, maar hij kon geen geluid uitbrengen.

Roode nevels golfdan voor zijn oogen op en neder.

Hij had nog juist de gewaarwording, dat hem de zak geld ontrukkt werd en toen stortte hij bewusteloos ter aarde.

Toen hij weer bijkwam, lag hij in een heldere zaal, waarvan de ramen met sneeuw witte gordijnen waren afgesloten en waar een verpleegster zachtjes heen en weer liep tusschen de rijen bedden.

Naast hem stonden twee heeren, waarvan er een een witte doktersjas droeg.

Moore vestigde zijn dwalende blik even op het gebaarde gelaat van den geneesheer en mompelde duidelijk verstaanbaar:

— Fielding deed het!

Daarop sloot hij de oogen weder.

Hij was opnieuw bewusteloos geworden.



## HOOFDSTUK II.

## WAAR RAFFLES ZICH MET DE ZAAK BEMOET.

De ochtendbladen bevatten nog slechts een zeer kort bericht over de berooving van den penningmeester van „Selfhelp”, maar reeds de middagedities brachten uitvoerige bijzonderheden.

En een dier bladen kwam in handen van John Raffles, den Gentleman-Inbreker.

De stoutmoedige avonturier zat op dat tijdstip in de kleine eetkamer van zijn huis in de Cromwell Street en als een van zijn meest verwoede vijanden, de hoofdcommissaris van politie, Phileas Baxter, hem zoo had zien zitten, dan zou hij zich liever het hoofd hebben laten kappen, dan te willen gelooven, dat deze man, dien hij sedert eenige jaren kende als Lord William Aberdeen, als Vice-President van zijn eigen club, identiek was met Lord Edward Lister, alias John Raffles, den Grooten Onbekende — zooals Baxter hem steeds ironisch noemde, ofschoon hij zelf zeer goed wist, dat Raffles voor hem inderdaad een onbekende was en het zeer waarschijnlijk tot het einde zijner dagen zou blijven.

Raffles was op dat oogenblik niet alleen.

Tegenover hem zat een jonge man met een zacht blozend gelaat, groote blauwe oogen en dik, donkerblond haar.

Hij was elegant maar niet verwijfd gekleed en het was duidelijk te zien, dat hij er aan hechte, zijn uiterlijk zoo goed mogelijk te verzorgen.

Deze jonge man was Charles Brand, de trouwe vriend en metgezel van John Raffles en die in dit fraaie huis aan de Cromwell Street de rol vervulde van secretaris van Lord William Aberdeen, den welbekenden, maar algemeen als een zonderling beschouwden filantroop.

Het was een nummer van de „Daily Telegraph”, hetwelk Raffles op dit oogenblik doorlas.

Charles Brand echter hield zich onledig met het verorberen van een koud kippenboutje, want de beide heeren zaten juist aan de lunch.

— Mijn hemel, Edward, wat je daar leest moet wel van groot belang zijn, dat je er zelfs dit uitmuntend voortbrengsel van de kookkunst van je Italiaanschen kok voor negeert! riep Brand uit, nadat er omstreeks tien minuten in stilzwijgen waren voorbijgegaan.

— Een ordinaire berooving! antwoordde Raffles brommend en nog altijd met zijn hoofd achter het blad verborgen.

— Particulier? Kaslooper? Vreemdeling?

— De penningmeester van een onderlinge steunvereniging van werkloozen en oorlogsinvaliden!

— Dan heb je zeker gelijk als je de uitdrukking „ordinair” gebruikt! riep Brand verontwaardigd uit. Lees het eens voor!

Raffles keek langs zijn blad naar het bord van Brand en zeide lakoniek:

— Pardon! Laten wij de werkzaamheden wat meer rationeel verdeelen! Jij hebt je kip reeds van kant gemaakt — ik moet nog een klein onderhoud met de mijne hebben! Je zult dus wel zoo goed zijn, mij dit stukje nog eens hardop voor te lezen — er zijn enkele punten in, die mijn belangstelling hebben gaande gemaakt en niets is zoo goed om een juist inzicht in een zaak te krijgen als het hardop door een ander te laten voorlezen!

Brand wierp een schuinschen blik naar de schaal met fruit, waarmede hij juist connecties had willen aanknoopen, maar hij zette zich toch tot lezen, zocht even in het blad en begon toen met zijn heldere stem:

„In den afgelopen nacht heeft er een berooving plaats gehad, die wegens de omstandigheden waaronder zij plaats greep, als een laaghartige streek moet worden gekenmerkt.

Het slachtoffer is een vijftigjarig oorlogsinvalid, zekere Andrew Moore.

Hij diende gedurende drie jaren bij de Engelsche troepen in Vlaanderen, werd in den rang van sergeant bij Yperen gewond en van den rechterarm tot aan den elleboog geamputeerd.

Hij toonde zich een energiek man, leerde met de linkerhand schrijven en teekenen en dat zoo goed, dat men zeer gaarne van zijn diensten gebruik maakt voor het caligrafeeren van oorkonden, getuigschriften, eere-diploma's en dergelijke schriftstukken.

Moore verdiende hiermede een vrij goed stuk brood, maar al was hij zelf verzorgd, toch waren zijn gedachten steeds bij de dui-

zenden invaliden, die helaas ook nu nog niet afdoende geholpen zijn en daarom wel zijn aangewezen op particulieren bijstand.

Hij was een der oprichters van de vereeniging tot onderlingen steun aan oorlogsverminkten, later ook aan werklozen en andere crisis-slachtoffers „Selfhelp” en bekleedde sedert de oprichting de functie van penningmeester.

Gisteravond nu had er in een bekend feestgebouw aan Bishopsgate een fancy-fair plaats ten bate van de zooveen genoemde vereeniging.

Volgens verscheidene getuigen werd er dien avond bijna 800 pond sterling gebeurd. een voor zulke feesten hoog bedrag, hetwelk Moore in een sterken grijzen zak naar zijn woning wilde overbrengen, die in Fashion street gelegen is, teneinde het den volgenden dag op de bank te plaatsen, waar de vereeniging „Selfhelp” haar klein kapitaaltje heeft belegd, — zeer klein inderdaad om de leden te steunen.

De Voorzitter van de vereeniging, Christian Clifton, een oude bekende van Moore, verliet met hem tegelijkertijd het feestgebouw, toen alle bezoekers reeds vertrokken waren.

Voor het gebouw reeds scheidden zich hunne wegen en Moore ging alleen huiswaarts.

Hij was juist Wentworth Street ingegaan, toen de overval plaats had.

De aanvaller — laten wij maar aanstonds zeggen, dat zijn naam bekend is en dat hij zich reeds achter slot en grendel bevindt — was gewapend met een looden ploertendoeder, met gevlochten riet omkleed en het vreeselijke wapen zou den ongelukkigen Moore misschien de hersens verbrijzeld hebben, wanneer de kracht van den slag niet aanmerkelijk was gebroken door zijn buitengewoon dicht haar en den dikken vilthoed, dien hij droeg — een nieuw hoofddeksel, dat hij juist dienzelfden morgen gekocht had, ter vervanging van een zeer versleten hoed, die hem zeker niet denzelfden dienst zou hebben bewezen!

De overval geschiedde tamelijk dicht bij een straatlantaarn en Moore heeft zijn aanrander dan ook herkend.

Het is een zekere Jack Fielding, een nog jonge man, die in hetzelfde huis woont als zijn slachtoffer.

Zijn beroep is lithograaf en hij is werkzaam bij een der grootste clichémakers hier ter stede, Tatlow and Cy.

Natuurlijk werd hij onmiddellijk aange-

houden, omstreeks vijf uur in den morgen.

Men vond echter volstrekt niets in zijn woning en hij veinsde een groote verrassing op het hooren van de beschuldiging, welke Moore tegen hem had ingebracht.

Hij verzekerde zelfs aanvankelijk op ongeloofigen toon, dat men hem voor het lapje hield, daar de oude Moore iets dergelijks onmogelijk kon hebben gezegd.

Voor den rechtercommissaris geleid, hield hij vol, dat hij volkomen onschuldig was en dat hij zich liever van kant zou hebben gemaakt, dan Moore, wien hij de grootste vriendschap en achting toedroeg, ook maar een haar op het hoofd te krenken.

Toen de rechtercommissaris hem nogmaals verzekerde, dat Moore zelf verklaard had, door hem te zijn aangevallen, schudde de jonge man slechts het hoofd en verzekerde dat dit hem volkomen onbegrijpelijk voorkwam.

Het spreekt vanzelf dat de rechtercommissaris zich door deze zeer zwakke verdediging niet liet weerhouden, den dader in verzekerde bewaring te stellen.

Fielding zal met zijn slachtoffer geconfronteerd worden, zoodra diens toestand dat toelaat.

De politie zoekt op dit oogenblik ijverig naar het geld, zoowel als naar het wapen, waarmede de vreeselijkste slag is toegebracht.

Brand liet het blad langzaam zakken, greep haastig een peer, begon die te schillen en zeide:

— Waarin schuilt eigenlijk het belangwekkende Edward?

— Wel, alleen reeds in het feit, dat de jonge man ontkent!

— Wat is dat nu? Wat wou je dan dat hij deed — bekennen misschien? riep Brand verbaasd uit. Welke beklagde doet dat ooit?

— Dat doet iedere beklagde, Brand, die inziet, dat ontkennen hem volstrekt niet zal baten! Als hij blijft ontkennen tegen alle waarschijnlijkheid in — dan zou dat wel eens kunnen zijn, omdat hij zich onschuldig weet!

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is een redeneering, waarop iedere rechter heel wat zou weten aan te merken! zeide Brand en hij stak een partje van zijn peer in zijn mond. Moore heeft den jongen man toch herkend, zegt hij! Wat is daar tegen in te brengen?

— Och, ik zou er heel wat tegen in kunnen brengen, antwoordde Raffles bedaard. Onder meer het volgende: Het was natuurlijk nacht toen de overval plaats had en al stond er een lantaarn in de nabijheid — het is niet zoo bijzonder gemakkelijk iemand bij avond te her-

kennen, vooral als het in zulk een korten tijd moet geschieden en als de aanrander van achter zijn slachtoffer besluipt. Ten tweede is het volstrekt niet onmogelijk dat de aanvaller op Fielding geleken heeft — of dat hij bijvoorbeeld een jas van dezelfde kleur droeg!

— Houdt mij ten goede, Edward, hernam Charly hoofdschuddend, maar dit alles lijkt mij een weinig gewrongen. Waarom wil je bij voorbaat dien Fielding, dien je in het geheel niet kent, van alle schuld vrij pleiten en hem als een vervolgte onschuld voorstellen?

— Dat alles heeft slechts een reden, Brand — en die is voor mij afdoende! Ik ken namelijk Jack Fielding wel degelijk vrij goed en ik geloof zijn inborst te kennen ook! Welnu, ik acht het hoogst waarschijnlijk dat een nog jonge knaap van zijn karakter iets zoo laaghartigs doet! En notabene zou zijn slachtoffer de vader zijn van het meisje, dat hij liefheeft!

— Staat de zaak zoo? riep Brand uit. Maar daar zegt de courant niets van!

— En omdat de courant het niet zegt, kan het onmogelijk waar zijn, vind je! zeide Raffles ironisch. Het tegendeel klinkt waarschijnlijker!

— Maar als dat zoo is — dan moet ik zelf erkennen, dat de dingen een ander aanzien krijgen! hernam Brand. Wat zijn het dan eigenlijk voor menschen?

— Wel, Fielding is, zooals „de Daily Telegraph” meldt, lithograaf op een clichéfabriek — en een heel goede ook, die een hoog weekloon verdient. De courant kan je ook onderricht hebben omtrent den maatschappelijken staat van Moore. De man heeft in den oorlog meegedaan en hij verdient nu zijn brood met schoonschrijven — en dat is kranig voor een man, die slechts een linkerarm tot zijn beschikking heeft!

— En de dochter?

— Zij heeft een lief gezichtje en zij is dol op haar vader — veel meer kan ik niet van haar zeggen. Ik ken de Moore's trouwens maar oppervlakkig, of eigenlijk gezegd in het geheel niet.

— Waarmede verdient zij haar brood?

— Zij doet niets anders dan het kleine huishouden bestieren. Haar vader verdient genoeg geld en hij heeft nooit gewild, dat zijn dochter op een fabriek ging.

— Hoe ben je met Fielding in kennis gekomen?

— Ik had wat op zijn fabriek te maken en men haalde hem er bij, om mij het een en ander uit te leggen. Ik merkte toen al dadelijk zijn schranderheid, zijn artistieke gaven en de gemakkelijkerheid waarmede hij zich uitdrukte. Naderhand heb ik hem nog een paar malen gesproken. Het bleek dat hijzelf de kleine bestelling

moest uitvoeren, welke ik gedaan had.

— Welke gedaante had je toen aangenomen?

— Mijn normale — dat wil zeggen dezelfde gedaante, waarin ik nu tegenover je zit.

Raffles bleef een oogenblik zwijgend voor zich uitzien, maar eensklaps hief hij het hoofd op en riep uit:

— Ik gevoel grooten lust om mij eens met deze zaak te bemoeien! Zelfs al was Fielding schuldig, wat ik weiger te gelooven, ondanks de verklaring van het slachtoffer, waarvan ik intusschen den ernst volstrekt niet onderschat, dan nog zou de dochter van Moore in een zeer treurigen toestand verkeerden, want al verdient de man een goed weekloon — spaarduitjes zullen er wel niet zijn, vrees ik en bovendien is zij geheel alleen. Ik denk dat zij wel wat hulp zal kunnen gebruiken. Haar vader zal nog wel minstens een paar weken in het ziekenhuis moeten verblijven.

— Je wilt er dus heengaan?

— Ja en wel aanstonds!

— Mag ik je vergezellen?

— Niets belet je dat! Maar stel het dan tot een volgenden keer uit, want ik had je juist willen vragen, eens in je register na te slaan, wat er in het jaar 1930 geschied is met de familiediamanten van het Spaansche geslacht de Rosa. Denk je dat je daar iets van hebt?

— Ik zou het wel haast zeggen! antwoordde Brand, na een oogenblik te hebben nagedacht. Ik meen dat ik daarvan verscheidene uitknipsels heb bewaard. Het is een tamelijk ingewikkelde zaak!

— En daarom zal je er waarschijnlijk wel je middag aan moeten besteden, mijn waarde! hernam Raffles. Je kunt echter later je schade inhalen en mij eens vergezellen naar dat arme kleine ding, dat zoo eensklaps de ellende van het leven leert kennen, nu haar vader zwaar gewond is en de man die haar liefheeft, in de gevangenis zit — door haar eigen vader beschuldigd!

Raffles was reeds opgestaan en vergezeldde Brand naar de bibliotheek, waar de jonge man uit een goed verborgen vak van een der zware boekenkasten een lijvig, in varkensleder gebonden plakboek nam, waarin zich duizenden groote en kleine krantenknipsels in allerlei talen bevonden.

Voor een leek waren deze berichten zeker van weinig betekenis, maar reeds meermalen had een enkel berichtje van drie regels aan Raffles de stof geleverd voor een even spannend als voor hem voordeelig avontuur.

Brand ging met zijn zwaar register naar de ebbenhouten tafel, die tusschen de beide ramen stond en begon dadelijk ijverig te zoeken.



Raffles bleef een oogenblik naast hem staan en zeide toen:

— Nu, ik ga maar! Over een paar uren zal ik wel terug zijn. Maar dat is waar — dat vergat ik bijna. Zend onmiddellijk uit naam van Lord Aberdeen een bedrag van 800 pond sterling aan den plaatsvervangenden penningmeester van „Selfhelp”, want zij hebben daar nu eenmaal op dat geld gerekend en niemand kan

zeggen of er nog wel ooit een penny van terecht komt. Adieu!

En met haastige schreden verliet Raffles het vertrek en liet zich in de vestibule door den kamerbediende, den ouden Gaston, zijn overjas geven.

Vijf minuten later was hij op weg naar het huis van Moore.



### HOOFDSTUK III.

#### EEN REDDER IN DEN NOOD.

Raffles had een taxi genomen en het duurde dan ook niet lang of hij stond voor de deur van het huis in de Fashion Street.

De huisdeur stond wagenwijd open en hij kon de tamelijk breede trap naar de eerste verdieping bestijgen, zonder dat iemand hem in den weg trad.

Op het portaal van deze verdieping ontmoette hij een klein meisje van een jaar of tien.

Hij streek het kind even onder de kin en vroeg op vriendelijken toon:

— Kun je mij ook zeggen, kleintje, waar de woning van Miss Moore is?

— Onder de hanebalken, mijnheer! antwoordde het meisje vrijmoedig. Op de vijfde verdieping!

— Zou je denken, dat ik haar op dit oogenblik thuis tref?

— Ik geloof van wel, mijnheer! Zij is erg bedroefd, die arme Jane.

— Dan zal ik maar eens gauw naar haar toe gaan en probeeren of ik haar niet troosten kan! zeide Raffles en hij vervolgde zijn weg, na het meisje nogmaals vriendelijk langs de wangen te hebben gestreeld.

Want hoe zonderling het ook moge klinken — Raffles was niet alleen een vriend der zwakken en onderdrukten, als wier beschermer hij optrad, maar hij was steeds en is nog altijd een zeer groot kindervriend.

Hij liep haastig verder en kwam niemand meer tegen, met uitzondering van een oude, ge-

bogen vrouw, die met een zwaren, met steenkolen gevulden emmer de trap wilde bestijgen.

Raffles nam haar dadelijk de zware vracht af en zeide:

— Laat mij dat maar eens even voor u doen, moedertje! Dat is veel te zwaar voor u!

En hij droeg den emmer de trap op, wendde zich op het portaal van de vierde verdieping nog eens om en zeide:

— Is het zoo goed?

— Ik dank u wel, mijnheer! zeide het oude vrouwtje op zachten toon.

Zij nam den emmer op en verdween er mee achter een der deuren, die op het portaal uitkwamen.

Raffles zette zijn tocht voort en een oogenblik later kwam hij ter plaatse waar hij moest zijn.

Maar al wist Raffles zich voortreffelijk te vermommen, al speelde hij onberispelijk al zijn rollen — er was één ding, dat hij zich niet had kunnen afwennen en dat was zijn zoo goed als onhoorbare wijze van loopen, die hem waarschijnlijk aangeboren was.

Zoo kwam het dan ook, dat men hem niet had hooren aankomen en daarvan was weer het gevolg, dat Raffles een gedeelte van een gesprek hoorde, dat zeker niet voor zijn ooren bestemd was geweest.

Een mannenstem sprak:

— Je moet mijn hulp aannemen, Jane! Je weet drommels goed, dat ik je allang liefheb — en ik laat mij niet wegsturen als een schooljongen! Je bent nu geheel alleen en je hebt den steun noodig van een man, zooals ik ben!

— Ik zal het zonder jouw steun doen, Arthur! riep een vrouwenstem en het kwam Raffles voor dat zij beefde van schrik of van ontroering, dat viel moeilijk uit te maken. Iedereen zou mij mogen helpen — jij alleen niet! Je weet hoe ik over je denk! Ik heb je dadelijk duidelijk laten merken, dat ik niets om je geef en dat je nooit moeite voor mij zoudt behoeven te doen!

— Er is een ander, nietwaar? klonk het op woesten toon.

— En al ware dat zoo — dan nog zou ik jou daar geen verantwoording voor verschuldigd zijn!

— Zoo? Geloof je dat?

De woorden werden op sarrenden toon gezegd en Raffles meende het geluid te hooren van een paar snelle voetstappen.

— Dat zal ik je dan toch wel anders bewijzen! ging de mannenstem voort. Ik heb gezworen dat je de mijne zou worden en ik ben niet van plan, mij aan een meened te bezondigen!

— Nooit! riep de vrouwenstem met kracht. Ik heb je altijd veracht — en nu haat ik je!

Ga weg — en kom hier nooit meer terug, of . . .

— Wel komaan! Durft het poesje mij dreigen? klonk het weer op denzelfden sarrenden toon. Weet mijn kleintje dan niet, dat ze in mijn macht is — dat wij hier alleen zijn — en dat ik de sterkste ben?

Onmiddellijk daarop vernam Raffles een gedempte kreet — het was alsof iemand wilde schreeuwen, die daarin verhinderd werd, doordat een ander hem den mond sloot, door dien met ruwe hand te bedekken.

Er klonken haastige, schuifelende voetstappen die zich verwijderden — een gerucht als van een korte worsteling — een deur, die geopend en weer gesloten werd. — — —

Toen bedacht Raffles zich geen seconde meer.

Hij opende de deur van de woning, die gelukkig niet op slot was.

Hij trad binnen en bevond zich in een eenvoudig maar kraakzindelijk vertrek, met een paar fraaie gravures aan de wanden, bloemen in de vensterbank, sneeuw witte gordijnen voor de ruiten en nog weer eens bloemen in vazen op het eenvoudige buffet.

Pas later echter merkte hij deze bijzonderheden op.

Want hij stormde met een paar passen het vertrek door, rukte een tweede deur open en trad binnen.

Hij bevond zich in het eigen vertrek van Jane Moore.

Het was maar een klein kamertje, maar ook hier was het duidelijk te zien, dat een zorgzame vrouwenhand er den scepter zwaaide.

Er stond een smal ijzeren ledikant, een soort rustbank, blijkbaar zelf vervaardigd, met creton overtrokken en die tevens gebruikt kon worden als koffer om er kleeren in op te bergen, een paar stoelen en een wit geschilderd houten waschtafeltje.

Jane Moore lag, half bewusteloos van angst en ontzetting, met een uitdrukking van afgrijzen op haar lief gezichtje op de rustbank en verzette zich nog slechts instinctmatig tegen een man, die half over haar heen gebogen stond en haar nog altijd de rechterhand op den mond gedrukt hield.

Met twee stappen was Raffles bij hem, greep hem in den schouder, rukte hem overeind en slingerde hem van zich af.

Met een kreet als van een wild dier kwam de man weder op Raffles toe en zijn hand tastte naar zijn broekzak.

Raffles gaf hem echter geen gelegenheid een of ander wapen te voorschijn te halen, maar trof hem met zooveel geweld met de gebalde rechtervuist tegen de kaak, dat de man als een blok viel roerloos bleef liggen.

In een oogwenk was Raffles naast hem neergeknield en haalde een breed en scherp knipmes in een lederen scheede uit den zak van den ellendeling.

Hij wierp het in een hoek en wendde zich toen tot Jane Moore met de woorden:

— Neem mij niet kwalijk, Miss, als ik hier zoo onaangediend binnendring, — maar ik hoorde reeds op het portaal twistende stemmen, onwillekeurig luisterde ik even — en het gesprek nam zulk een wending, dat ik niet langer meende te mogen aarzelen. Gij zijt er toch niet boos om?

In plaats van te antwoorden, barstte het jonge meisje in een krampachtig snikken uit en begroef het gelaat in de bevende handen.

Het was de reactie, die zich deed gelden.

Raffles stak twee vingers in zijn vestzakje en nam er een kleinen, flacon uit gevuld met een kleurlooze vloeistof.

Hij deed er den kristallen stop af, hield het fleschje bij het gelaat van het snikkende jonge meisje en zeide op overredenden toon:

— Ruik hier maar eens aan — het zal u goed doen!

Jane Moore snoof begeerig de prikkelende, weldoende lucht op en aanstonds scheen zij tot bedaren te komen.

Zij ging overeind zitten, de kleine, trillende handen steunende op de zitting van de rustbank keek Raffles met een dankbaren blik en ook een weinig nieuwsgierig aan en zeide toen fluis-terend:

— Ik dank u, mijnheer — oh, hoe dank ik u, dat gij mij gered hebt uit de handen van dien laffen schurk! Maar neem u in acht — hij wil u weder aanvallen!

Raffles wendde zich snel om en zag juist hoe de man, die uit zijn bewusteloosheid ontwaakt was, langzaam naar den hoek kroop, waar Raffles het mes had neergeworpen.

Met een enkelen sprong was Raffles er bij, trok het mes uit de scheede en brak het zonder de minste moeite op zijn knie in tweeën.

Hij wierp de brokken voor den man neer en zeide verachtelijk:

— Sta op, schurk en maak dat je wegkomt, wanneer je tenminste niet wilt dat ik mijn handen nogmaals aan je bezoedel en je eigenhandig de trappen afwerp!

De man stond op, niet zonder moeite, hield zich even wankelend aan het tafelblad vast en wierp Raffles van onder zijn donkere wenkbrauwen een somberen, van haat vervulden blik toe.

Hij wendde zich langzaam naar de deur, keerde zich op den drempel nog eens om en bromde toen tusschen de tanden:

— Ik zal jouw gezicht goed onthouden, vriend!

Wij zullen elkaar nog wel eens terugzien!

— Dat hoop ik van ganscher harte — en dan zal ik wellicht in de gelegenheid zijn, mijn gebaar van zoeven te herhalen! zeide Raffles kortaf. En nu wat vlug voortgemaakt — ik ben er niet de man naar om lang te wachten, alvorens men mijn bevelen opvolgt!

De man greep met een woest gebaar een breedgeranden hoed van de tafel in de woonkamer, drukte zich dien op het hoofd, wendde zich nog eenmaal om naar Raffles, hief dreigend de vuist op en verliet de woning.

Raffles keek hem een oogenblik na, haalde de schouders op, wendde zich naar Jane en zeide op vriendelijken toon:

— Sta op, Miss — daartoe zijt gij toch wel in staat nietwaar?

Het meisje stond op, maar zij was nog zoo ontdaan en zwak, dat Raffles genoodzaakt was, haar te steunen en haar weder naar de woonkamer te geleiden.

Hij bracht haar naar een stoel, schonk een glas water voor haar in, sloot zachtjes de tusschendeur naar het slaapvertrek en ging tegenover haar zitten.

Toen begon hij:

— Ik begriep wel, Miss, dat het in de aller-eerste plaats noodzakelijk zal zijn, u te zeggen wie ik ben en u dan de reden van mijn bezoek te melden! Ik wil kort zijn. Ik ken uw — — buurman, die thans in de gevangenis is opgesloten, ik las van de zaak in de Wentworth Street, ik begreep dat gij geheel alleen moest zijn — en omdat ik er ten slotte alles behalve van overtuigd ben, dat Jack Fielding schuldig is, daarom ben ik hier gekomen, om u mijn hulp aan te bieden. Ik ben Lord William Aberdeen.

Er was naar het scheen slechts een zaak, welke het jonge meisje dadelijk begrepen had, dat was dat hier een man voor haar stond, die niet aan de schuld geloofde van hem, dien zij liefhad!

Dadelijk nam haar gelaat een geheel andere uitdrukking aan en zij vestigde haar oogen met een uitdrukking van innige dankbaarheid op het gelaat van den bezoeker, terwijl zij uitriep:

— Gij kent hem dus, mijnheer — Mylord wilde ik zeggen?

— Inderdaad slechts oppervlakkig, Miss — maar dan toch voldoende, om niet aan zijn schuld te kunnen gelooven. Zijn patroon, mijnheer Tatlow, liet zich in de gunstigste bewoordingen over hem uit. Ik hoop dan ook, dat ge mijn komst hier niet zult toeschrijven aan bemoeizucht, maar alleen aan den wensch, om u van dienst te kunnen zijn! Misschien hebt gij mijn naam wel eens gehoord?

— O ja, mylord! antwoordde Jane. Men spreekt hier in de buurt met den grootsten eer-

bied en de grootste liefde over u! Gij hebt reeds menigeen die in nood verkeerde, met geld en met goeden raad geholpen en ik weet dat gij....

— Nu, als ge mij kent, dan spreken wij daar niet verder over! viel Raffles haar haastig in de rede. Gij stuurt mij dus niet weg en gij staat toe, dat ik ook u help?

— Mylord, hoe moet ik u danken! zeide Jane zacht. Maar ik weet werkelijk niet of ik wel het recht heb om....

— Zijt gij alleen?

— Dat ben ik, zoo alleen als een mensch maar kan zijn.

— Hebt gij hier in Londen geen familie, die zich uw lot tijdelijk kan aantrekken?

— Niemand — mijn familie is zeer klein en zij woont ver van hier, in het uiterste hoekje van Schotland! Zij zijn arm, mijn familieleden — en ik denk er ook niet aan, hen tot last te willen zijn.

— Dan staat het ook, dunkt mij, vast, miss, dat gij wel degelijk hulp noodig hebt, vooral nu niet alleen uw vader, maar ook Jack Fielding niet in staat is om u terzijde te staan!

— Gij weet dus, mylord....? fluisterde Jane Moore en zij boog het blondgelokte hoofdje, terwijl er een blos op haar teeder gelaat verscheen.

— Ik meen te weten dat het tamelijk wel een publiek geheim is, miss! antwoordde Raffles glimlachend. Gij hoeft er u overigens volstrekt niet voor te schamen — ik geloof dat gij een uitstekend bij elkander passend paar zult vormen! Maar laat ons nu eens ter zake komen! Wie was die ellendeling, die zooeven misbruik wilde maken van uw ongelukkigen toestand?

— Dat was Arthur Redwell, mylord — een neef van Jack! antwoordde Jane op zachten toon, terwijl zij den blik van Raffles scheen te vermijden.

— Een neef? Wel wel — dat is interessant! hernam Raffles langzaam. Ik meende reeds een zekere gelijkenis te hebben opgemerkt — — dezelfde lengte, dezelfde vorm van het gelaat — — vertelt u mij eens, miss, welke soort hoeden draagt uw.... draagt mijnheer Jack gewoonlijk?

— Hij draagt het liefst een breedgeranden vilthoed, mylord — die staan hem ook het best, vind ik!

— Zoo zoo — vindt gij dat? zeide Raffles glimlachend. Droeg hij dien hoed gisteravond ook?

— Ja zeker! antwoordde Jane een weinig verbaasd.

— Zoo. Nu — het heeft ook eigenlijk weinig te beteekenen! zeide Raffles, half voor zich heen.

Hij scheen ergens over na te denken en hernam toen:

— Valt die neef van Jack Fielding, die Arthur Redwell, u reeds lang lastig met zijn liefdesverklaringen?

— Sedert een half jaar ongeveer!

— Hij schijnt niet te weten, dat gij en Jack..

— Neen, dat weet hij niet — hij geeft het althans voor!

— Wat doet hij voor den kost?

— Niets! Hij lanterfant, hij leent overal geld, hij speculeert wel eens aan de Beurs — hij figureert bij filmfabrieken — maar dat kan men toch geen behoorlijke broodwinning noemen, nietwaar?

— Ik heb tenminste geld leenen nog nooit als zoodanig hooren aanmerken, miss! antwoordde Raffles glimlachend. Nu, wij zullen verder niet meer over hem praten! Die jonge man maakt op mij den indruk van voor galg en rad op te groeien! Wij moesten liever over u praten! Als ik mij niet vergis, dan wonen de ouders van Jack in ditzelfde huis, nietwaar?

— Ja, mylord — een verdieping lager!

— Op de vierde verdieping? Is zijn moeder misschien een klein, gebogen vrouwtje met een lief oud gezicht en glad gekamd wit haar? vroeg Raffles op levendigen toon.

— Ja, dat is zij, mylord! Kent gij haar?

— Dat niet, maar dan heb ik zooeven toevallig een ontmoeting met haar gehad op de trap! Zijn zij u genegen?

— Dat geloof ik gerust te mogen bevestigen, mylord!

— Welnu, luister dan naar mijn raad en wend u tot die oude vrouw om u tijdelijk in haar woning op te nemen! Het is volstrekt niet goed dat gij hier alleen blijft — dat hebt gij nu wel gezien!

— Ik ben bang! zeide Jane, en het was alsof ze huiverde.

— Dat is ook heel natuurlijk! Gij zijt een vrouw, gij zijt nog heel jong en dan geheel alleen!

— Maar, Mylord, ik kan toch niet — — —

— Gij wilt zeggen dat gij moeilijk zelf kunt vragen, of gij bij hen moogt wonen, totdat uw vader weder hersteld is? Als dat uw enige zorg is, dan wil ik u gaarne vergezellen — ik maak mij sterk, dat de ouders van Jack Fielding u gaarne zullen opnemen, wanneer ik als bemiddelaar optreed! Zij zullen wel in staat zijn om dien Arthur Redwell buiten de deur te houden, denk ik!

— Als gij dat zoudt willen doen, Mylord, dan zou ik u zeer dankbaar zijn! Ik wil het u wel bekennen — ik heb zelf dadelijk aan die oplossing gedacht, maar ik durfde niet goed — ik

wilde niet onbescheiden zijn!

— Dan moesten wij het maar dadelijk in orde gaan maken! riep Raffles uit, terwijl hij opstond en zijn hoed greep. Maar nog iets, voordat wij naar beneden gaan! Gij zijt nu geheel alleen — uw vader ligt zwaar gewond in het ziekenhuis — en — de gevolgen liggen voor de hand! Ik zou u zoo gaarne willen helpen, om door den eersten moeilijken tijd heen te komen! Zoudt ge mij dat willen toestaan? Niemand kan u immers beletten, mij naderhand die kleinigheid weder terug te geven!

Jane kreeg een kleur, maar toch straalden haar oogen vol dankbaarheid, toen zij zachtjes antwoordde:

— Als gij mij onder die voorwaarde een paar pond zoudt willen leenen, Mylord — werkelijk niet meer, maar dan ook onder de besliste voorwaarde dat ik het u terug mag geven — dan wil ik graag een kleine leening bij u sluiten! Ik wil voor vader en voor Jack wat koopen! Vruchten en dergelijke dingen — en ik schaam mij niet om te zeggen dat ik op het oogenblik geen geld heb!

Even vertoonde zich een flauwe glimlach op het gelaat van den Grooten Onbekende, bij het bedenken van de mogelijkheid, dat men een gevangene vruchten zou kunnen sturen, maar toch zeide hij:

— Dat is een uitstekend plan van u! Sta mij dan toe, dat ik u voorloopig 20 pond leen! Als gij meer noodig hebt, is een kleine wenk van uw kant ruimschoots voldoende! Zonder geld kan men nu eenmaal, helaas, nog niet leven!

En reeds had Raffles zijn portefeuille geopend en nam er twee biljetten van tien pond uit, die hij op de tafel legde.

Hij bewonderde toen schijnbaar vol aandacht een der etsen aan den muur, om het jonge meisje gelegenheid te geven, het geld in haar taschje te bergen.

Eenige oogenblikken later hadden beiden de nu zoo eenzame woning van Moore verlaten en zij daalden de trap af en klopten op de deur van de woning, die door de Fielding's bewoond

werd.

Hetzelfde oude vrouwtje van zoeeven deed open en haar oogen schenen nog heel goed te zijn, want het was aan haar gelaat te zien, dat zij Raffles dadelijk herkende.

Zij scheen echter wel wat verbaasd te zijn, dat zij Jane Moore in gezelschap zag van een haar volkomen vreemden heer, maar Raffles hoefde slechts zijn naam te noemen, om dadelijk een blijden glimlach te voorschijn te tooveren op het zorgvolle, met rimpels doorploegde gelaat, waarop de sporen van tranen maar al te duidelijk zichtbaar waren.

— Mijn Jack heeft herhaaldelijk over u gesproken, Mylord! zeide juffrouw Fielding. Kom toch binnen, wat ik u bidden mag!

— Van harte gaarne, madame! zeide Raffles. Te meer omdat ik u een verzoek kom doen!

— Een verzoek — aan mij? zeide de oude vrouw verbaasd. Waarmede zou ik Lord Aberdeen wel van dienst kunnen zijn?

— Door u het lot van dit arme kind aan te trekken! zeide Raffles ernstig. Zij is op het oogenblik vaderloos — en ik geloof dat het zeer verkeerd is, dat zij alleen blijft! En daarom kom ik u verzoeken, haar tijdelijk bij u te willen huisvesten en goed over haar te waken, totdat haar vader weder uit het ziekenhuis is ontslagen!

— Dat wil ik van harte gaarne, Mylord — eigenlijk liep ik al rond met het plan, het haar nog vanavond te vragen, of zij bij ons wilde komen! Ik weet zeker dat onze Jack dat een geruststelling zou vinden!

— Dan is deze zaak zoo goed als geregeld, madame! zeide Raffles opgewekt. Ik gevoel dat ik u nu een kleinen wederdienst verplicht ben en die zal hierin bestaan, dat ik al mijn best zal doen, uw zoon zoo spoedig mogelijk uit de hechtenis te doen ontslaan! Ik ken hem, moet gij weten — en het komt mij volkomen ondenkbaar voor, dat hij zulk een lage daad gepleegd zou hebben als de berooving van een ouden, invalieden man, niet in staat om zich behoorlijk te verweren!

# PIRATE



## VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES ZET ZIJN VALLEN UIT.

Ongeveer een half uur later verliet Raffles het huis in de Fashion Street weder en zocht zoo spoedig mogelijk een taxi, teneinde zich naar zijn huis terug te laten rijden.

Toen hij de bibliotheek binnentrad, vond hij daar nog altijd Brand over zijn dik register heengebogen, een groot vel papier voor zich en zijn vulpen in de hand, waarmede hij nu en dan een uitvoerige aantekening neerschreef.

Op het hooren van het gerucht, door de opengaande deur gemaakt, wendde Brand het hoofd om, legde zijn pen neer en vroeg op vroolijken toon:

— Is je zending goed afgeloopen?

— Zoo goed als ik maar wenschen kon, Brand — en beter nog! antwoordde Raffles. Ik ben namelijk juist op tijd gekomen om te voorkomen, dat Jane Moore werd overvallen door een zekeren Arthur Redwell — die niemand anders is dan een neef van Jack Fielding!

En hij deelde Brand in korte woorden mede wat hem zooveel in het huis in de Fashion Street wedervaren was.

Brand had aandachtig toegeluisterd, nu en dan het hoofd schuddend en zeide, toen Raffles zweeg:

— En hoe staat het nu met je meening aangaande de schuld van Jack Fielding?

— Die is zoo onwrikbaar als zij ooit geweest is, Brand en wat ik zooveel gehoord heb, heeft mij nog gesterkt in mijn overtuiging, dat, wat de oude Moore ook gezegd moge hebben, Jack Fielding naar alle waarschijnlijkheid met de aanranding niets uitstaande heeft gehad — niet het minst!

— Waarom is je overtuiging nog sterker geworden?

— Omdat die neef heel veel op Jack gelijkt!

— Verder?

— Verder draagt hij dezelfde hoeden, hij is even lang en hij had een gummi regenjas aan — precies zoo een als ik er een zag hangen in de kamer van Jack Fielding, die zijn moeder mij vol trots liet zien!

— Weet je wel wat je daar eigenlijk zegt? riep Brand uit.

— Dat weet ik heel goed, Brand! Ik zeg met zooveel woorden, dat ik Arthur Redwell verdenk den aanslag te hebben gepleegd! Daarvoor pleit in ieder geval heel wat meer dan voor de stelling dat Jack de dader moet zijn!

Ik zeide je reeds dat Redwell een leeglooper, een slecht sujet en een speler is! Voor dergelijke lieden beteekent een nachtelijke overval niets.

— Maar je bewijzen?

— Ik heb geen enkel bewijs, dat erken ik! Maar wat ik niet heb — dat kan ik toch nog krijgen!

— Je bent dus voornemens, de zaak nader te onderzoeken?

— Dat spreekt immers vanzelf! Mijn argwaan is nu eenmaal gaande gemaakt en dat zou bij jou ook het geval zijn, wanneer je maar even verkoos te redeneeren! Jij voert tegen Fielding aan, dat de oude Moore hem herkend heeft! Welnu, datzelfde voer ik aan tegen Redwell — maar met heel wat meer reden van bestaan, zou ik zeggen! De twee neven gelijken uiterlijk tamelijk sterk op elkander en zeker in het donker, zij droegen dezelfde jas en denzelfden hoed — het ligt voor de hand dat Moore den een voor den ander heeft aangezien!

— Alles goed en wel, maar als Moore Jack Fielding zoowel als Arthur Redwell kende — waarom heeft hij dan niet veeleer gemeend, dat de laatste de dader moest zijn?

— Misschien denk je mij te vangen en toch kan het antwoord daarop al heel eenvoudig zijn, mijn waarde! antwoordde Raffles schouderophalend. Je vergeet heelemaal dat Fielding tijdens de fancy-fair, zooals zijn dochter mij vertelde, een gesprek had met Moore en wel voornamelijk over het geld, dat deze naar huis moest brengen.

De oude man kon niet anders denken of alleen Fielding was er van op de hoogte dat hij het geld nog dien nacht naar zijn huis ging overbrengen — en zijn naam kwam dus ook het eerst op de lippen, niet die van zijn neef, die volgens hem van de geheele zaak onkundig moest zijn!

— Die redeneering is althans aanvaardbaar! riep Brand uit. Het is mij alleen nog niet recht duidelijk, hoe die Redwell dan zoo nauwkeurig op de hoogte kan zijn geweest!

— Dat was volstrekt niet lastig! Er hebben advertenties van de fancy-fair in de bladen gestaan, hij wist dat Moore penningmeester was en al wist hij misschien niet zeker, dat het geld zou worden overgebracht naar het huis van Moore — hij kan het toch hebben vermoed en zich in hinderlaag hebben gelegd. Natuurlijk

heeft hij reeds in de verte den zak gezien, dien de penningmeester onder den arm droeg — hij heeft hem eenigen tijd gevolgd — en toen hij het oogenblik gunstig waande, heeft hij zijn slag geslagen!

Brand bleef nog eenigen tijd in gedachten verzonken zitten en hernam toen peinzend:

— Inderdaad — zoo kan het wel gegaan zijn, maar dat alles moet bewezen worden! Met enkele betichtingen kun je den rechter-commissaris niet aan boord komen, vooral nu Moore zoo pertinent is in zijn verklaring, dat hij in zijn aanrander Jack Fielding herkend heeft!

— Een oogenblikje, mijn waarde — Moore is heelemaal niet pertinent in zijn verklaring! Lieve hemel, daar lijkt het niets op! Tusschen de eene bewusteloosheid en de andere, als het ware in een half wakenden toestand, heeft hij gezegd: „Fielding heeft het gedaan!” Maar de pertinentie van die verklaring is ver te zoeken!

— Goed — heel goed — maar dat zijn nog altijd geen bewijzen! hield Brand vol.

— Ik geef het je toe — en daarom zullen wij die bewijzen gaan verzamelen! hernam Raffles, terwijl hij opstond en zich de haren van het voorhoofd streek — een onbedriegelijk teeken, dat hij vast voornemens was, een of ander moeilijk werk te gaan ondernemen.

— En kun je mij nu gebruiken?

— Ik zou je diensten niet gaarne ontberen!

— En Henderson, je trouwe chauffeur?

— Ook James moet ons bijstaan!

— Wat ben je van zins?

— Allereerst wil ik natuurlijk in een goede vermomming, de gangen van dien Redwell nagaan.

— Weet je waar hij woont?

— Nog niet!

— Wist Jane het dan niet?

— Waarschijnlijk weet ze het wel, maar ik durfde er niet goed naar vragen, om mij, als Lord Aberdeen, niet al te zeer bloot te geven!

— Wanneer wil je beginnen?

— Als het kan nog vandaag!

— Heb je een bepaald plan?

— Ja!

— Geheim?

— In het geheel niet! Als ik eenmaal zijn adres weet, dan zullen wij trachten, in het huis naast het zijne een woning te betrekken!

— Met welk doel?

— Welk een vraag! Natuurlijk om alles in het werk te stellen hem van nabij te bespieden!

Raffles wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Het wordt nu langzamerhand tijd om te gaan dineeren. Daarom zullen wij het adres van Redwell trachten uit te vinden, zonder dat het

al te zeer opvalt en als wij het eenmaal weten, dan zal die kerel geen stap meer doen, of wij zullen er van op de hoogte zijn!

Brand had zijn register dichtgeklapt en droeg het zware boek naar de kast, om het in het geheime vak te leggen.

Hij stak Raffles het vel papier toe en zeide: — Hier heb je alles wat ik over die juweelenzaak vond!

Raffles wierp even een blik op het vel papier en zeide:

— Prachtig! Maar de zaak Fielding gaat op het oogenblik voor!

Hij stak het vel papier weder aan Brand toe en zeide:

— Bewaar het maar, totdat ik er opnieuw om vraag. Ik dank je voor de moeite die je je gegeven hebt! En kleed je nu aan — wij moeten gaan dineeren en dadelijk daarop aan het werk tijgen.

Brand begaf zich naar zijn slaapkamer en verwisselde daar van kleeven.

Hij trof Raffles in diens studeerkamer aan, ook reeds in de rok en beide vrienden lieten zich door James Henderson, den reusachtigen chauffeur, met de blauwe limousine naar het Ritz Hotel rijden.

Gedurende eenigen tijd hadden de beide vrienden veelal in het Claridge Hotel gedineerd, maar Raffles wilde dit hotel gedurende eenige maanden vermijden, daar zich hier een avontuur had afgespeeld, waarin hij een belangrijke rol had vervuld en zich niet zonder noodzaak wilde bloot stellen aan de kans, dat iemand van het personeel hem zou herkennen, al was die kans nog zoo gering.

Na te hebben gedineerd in de ruime, weelderige eetzaal van het Ritz Hotel, lieten zij zich het adresboek geven en daarin zocht Raffles naar den naam van Arthur Redwell.

Hij vond verscheidene personen van dien naam maar zij allen woonden in een buurt, waar een man als Arthur Redwell zeer waarschijnlijk wel niet thuis zou zijn.

Toch noteerde Raffles de namen van degenen, die een A onder hun voorletters hadden.

Het waren er drie, want Raffles zonderde natuurlijk aanstonds de Redwells uit, die in de buurt van het Regent Park, het Strand of in een andere deftige wijk woonden.

Zooals Raffles wel verwachtte, was het onderzoek hetwelk de twee vrienden hierop instelden, volkomen vruchteloos.

De Redwell dien zij zochten was niet identiek met een van de drie personen van dien naam, wier adressen zij hadden genoteerd.

— Wij hadden ook wel dadelijk kunnen begrijpen, dat het adres van een man van zijn slag

niet in 't adresboek te vinden was! zeide Raffles eenigszins ongeduldig, toen de twee mannen na hun derde vruchteloze poging langzaam door de Oxford Street liepen. Hij schijnt een soort zwerver te zijn en behoort waarschijnlijk tot degenen, die er volstrekt niet op gesteld zijn dat hun woonplaats al te zeer bekend is.

— Wat moeten wij dan doen?

— Er is nog maar een middel — wij zullen onze deftigheid moeten afleggen, ons als eenvoudige arbeiders vermommen en vervolgens navraag gaan doen in het huis van Moore. Het is bijna zeker dat men daar het adres van Redwell kent. Maar het moet voorzichtig gedaan worden, want zij zouden ons spel wel eens kunnen bederven, wanneer wij zijn wantrouwen gaande maken.

— Wil ik het alleen doen? stelde Brand voor. Het is toch niet noodig dat wij beiden daar heen gaan?

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde toen:

— Dat is misschien niet zoo kwaad! Jij bent heel wat kleiner dan ik en het is dus volkomen uitgesloten, dat men je zou wantrouwen. Kom mij het resultaat van je onderzoek mededeelen in de club, nadat je je weder verkleed hebt. Je kunt om half twaalf al terug zijn, dunkt mij — het is nu nauwelijks half tien.

— Dan maak ik dat ik wegkom! zeide Brand.

Hij drukte Raffles de hand en verdween in de Cromwell Street, welke de beide vrienden juist passeerden.

Raffles echter liet zich naar het gebouw van de Windsor Club rijden, waarvan hij vice-president was onder den naam van Lord Aberdeen en begaf zich, daargekomen, naar de groote conversatiezaal, waar hij zich bijna aanstonds verdiepte in de lezing van de avondbladen, waarvan een groote verscheidenheid te vinden was op de reusachtige leestafel in het midden van het vertrek.

Hij sloeg allereerst de berichten aangaande de nachtelijke aanranding op, maar de bladen wisten niet heel veel bijzonders mede te deelen.

De toestand van Moore was vooruitgaande maar hij was nog duizelig en zwak en men had hem slechts een zeer kort verhoor kunnen afnemen.

Hij had zijn verzekering herhaald, dat Jack Fielding de dader was, maar naar het schein niet meer met dezelfde zekerheid van vroeger.

Hij schein zelfs zeer te schrikken, toen men hem mededeelde, dat de jonge man uitsluitend op zijn aanwijzing was gearresteerd.

De geneesheer gaf goede hoop, dat de zwaar-gewonde over veertien dagen het ziekenhuis

weder zou kunnen verlaten.

Het was echter noodzakelijk, dat hij rust nam en er mocht zoo weinig mogelijk met hem worden gesproken.

Zelfs aan zijn eenige dochter was het niet vergund geweest, langer dan vijf minuten aan zijn bed te zitten.

Een reporter, die een paar verplegers van het ziekenhuis had geïnterviewd, wist mede te deelen, dat het jonge meisje bittere tranen had vergoten en haar vader had bezworen, dat hij zich moest hebben vergist — dat Fielding onmogelijk de dader van den aanslag had kunnen zijn.

Waarop zij die zekerheid grondde — dat konden de verplegers echter onmogelijk mededeelen.

Wat Fielding zelf betreft — hij bepaalde er zich slechts toe, vol te houden dat hij onschuldig was.

Hij was volstrekt niet met toorn vervuld jegens Moore en verzekerde bij herhaling, dat de oude man zich eenvoudig vergiste en iemand anders, die wellicht een weinig op hem geleck, in de duisternis voor hem had aangezien.

Intusschen stond zijn zaak slecht, want er waren nog meer dingen die hem beschuldigden, behalve de verklaring van het slachtoffer zelf.

Hij was namelijk een der weinige, misschien wel de eenige buiten den voorzitter van „Self-help”, die wist, dat Moore dienzelfden avond de opbrengst van de fancy-fair naar zijn huis wilde overbrengen.

Men had ook Clifton gehoord, maar de voorzitter van de vereeniging wist weinig anders mede te deelen dan het juiste uur, waarop hij van Moore voor de deur van het feestgebouw afscheid had genomen, want hij had nog geen twee stappen verder een blik op zijn horloge geworpen.

Het was nauwkeurig twaalf uur in den nacht geweest.

Hij bevestigde echter ook, dat Fielding op de hoogte was geweest van het overbrengen van het geld.

Omstreeks half twaalf had hij den jongen man zien vertrekken, arm in arm met de dochter van den penningmeester der vereeniging.

De politie had den geheelen dag ijverig onderzoek gedaan naar de plek, waar de verdachte den buit moest hebben verstopt — zij vond echter niets, noch in zijn eigen woning, noch in zijn eigen kamer, ten huize van zijn ouders, noch in de vertrekken, welke de beide oudjes zelve bewoonden.

Een blad wist te vertellen, dat de oude Fielding in hevige woede was losgebarsten en dat zijn vrouw zich letterlijk aan hem had moeten vastklampen, om hem te beletten de recher-



cheurs te lijf te gaan, die het onderzoek kwamen instellen.

Raffles had reeds alle kranten en heel wat tijdschriften gelezen, toen Brand de zaal binnentrad, even rondkeek en op hem toeging.

Raffles zag op en een enkele blik op het gelaat van zijn vriend zeide hem, dat Brand geslaagd was.

Hij stond op, nam hem onder den arm en voerde hem, zachtjes pratend over de politiek der regeering, naar zijn particuliere ontvangkamer, die aan het einde van de breede gang was gelegen, waaraan ook de conversatiezaal grensde.

Maar hij veranderde dadelijk van onderwerp toen hij de deur gesloten en er een dik fluweelen gordijn voorgetrokken had.

— Welnu? vroeg hij op zachten toon. Ik geloof dat ik je niet behoef te vragen of je geslaagd bent!

— Volkomen!

— Je weet zijn adres?

— Ja — het is daar in de buurt, ongeveer een half uur loopens van het huis der Moore's. Hij woont in Pelham Street. Het is een straat die dood loopt en hij woont niet ver van het einde, boven een uitdrager — de eenige van de straat!

— Dat heb je knap gedaan, Brand! zeide Raffles, terwijl hij den jongen man goedkeurend op den schouder klopte. Van wien weet je het?

— Wel, van niemand anders dan van Jane Moore zelve! Ik trof haar thuis en ik wist niet beter te doen dan mij uit te geven voor een particulieren detective, die op het spoor was van Redwell. En toen bedacht zij zich geen seconde, om mij de woonplaats van den schavuit nauwkeurig te beschrijven! Zij zeide zelfs dat het haar verbaasde, dat de politie den man niet veel eerder in den kraag had gevat, want hij had heel wat op zijn kerfstok. En zij deelde mij ook nog andere dingen mede!

— Laat eens hooren!

— Zij mocht van avond nog vijf minuten aan het ziekbed van haar vader vertoeven, zoo deelde zij mij mede. Zij kwam er juist van terug, toen

ik mij bij de twee oudjes, de Fieldings, had laten aandienen. Haar vader, zoo zeide zij, had lang over het geval nagedacht, al had de dokter het hem eigenlijk verboden en hij had haar fluisterend medegedeeld, dat er misschien een middel zou zijn, om te weten wie de dief was!

— Op welke wijze dan? vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

— Hij herinnerde zich, dat er onder de stukken van twaalf pond een enkel was geweest, dat nog maar hoogst zelden voorkomt — zoo goed als nooit — en dat waarschijnlijk bij ongeluk werd uitgegeven!

— Een souverein met het borstbeeld van Koningin Victoria misschien? vroeg Raffles op levendigen toon.

— Je hebt het geraden! Je weet dat die stukken een weinig grooter zijn dan onze tegenwoordige twaalfpondstukken, met de beeltenis van Koning Edward of van onzen tegenwoordigen koning er op en het was Moore dadelijk opgevallen. Hij meende dat die omstandigheid misschien van nut kon zijn bij het opsporen van den dief!

Raffles glimlachte en zeide hoofdschuddend:

— Dan zou de dief dat geldstuk toch moeten uitgeven!

— Men zou het immers bij hem thuis kunnen vinden?

— Als men iemand zoo zeer verdenkt, dat men een huiszoeking bij hem doet, dan heeft men ook zooveel bewijzen tegen hem, dat het bewijs van het zeldzame geldstuk eigenlijk reeds overbodig is! Ik wil echter erkennen dat de zaak niet geheel van belang ontbloot is, al blijft het waar, dat de dief, wie het dan ook zijn mag, het geldstuk misschien reeds hedenmorgen heeft uitgegeven en dat het al in honderden handen is geweest! Maar nu hebben wij genoeg gepraat — wij zullen nu maar liever naar huis gaan, onze slaapkamers opzoeken en morgen vroeg opstaan, om dadelijk aan het werk te kunnen gaan.

De twee vrienden verlieten dus het gebouw van de Windsor Club en reden in de blauwe limousine, welke Raffles reeds weder had besteld, naar het huis in de Cromwell Street.

HOOFDSTUK V.

DE NIEUWE WONING.

Het was nog geen zeven uur in den morgen toen Raffles ontwaakte.

Hij geeuwde eens hartelijk, wreef zich de oogen uit, slingerde zijn beenen over den rand van het bed en was reeds het volgende oogenblik klaar wakker.

Hij sprong op, ging de aangrenzende badkamer binnen en nam daar zijn dagelijksche douche van ijskoud water.

Toen hij daarmede gereed was, ontwaakte juist Charles Brand, die de tusschendeur opende welke de beide slaapkamers van elkander scheidde, zijn hoofd door de opening stak en lachend vroeg:

— Al gebaad? Maar wat vraag ik — onder alle omstandigheden ben jij altijd een kwartier vroeger dan ik! Wat gaan wij nu doen?

— Ontbijten en stevig ook!

— En vervolgens?

— Ons goed vermommen!

— Wat zullen wij ditmaal voorstellen?

— Wij moeten een huiszittend leventje voeren, Charles en dus zou ik wel iets gevoelen voor kleermakers! Dat heeft nog dit voor, dat een kleermaker een trapmachine gebruikt, of een naaimachine, die door een kleine motor in beweging wordt gebracht en die maken nog al leven, hetgeen onder sommige omstandigheden zeer gewenscht kan zijn — bijvoorbeeld om het geluid van een looper of een boor te dempen!

Brand keek bedenkelijk en zeide, terwijl hij zich achter het oor krabde:

— Dat ziet er niet bepaald opwekkend uit!

— Daarentegen behoeft het maar kort te duren! antwoordde Raffles glimlachend. Als die kerel, die Redwell, inderdaad de hand in het spel heeft gehad — en ik wil wel erkennen, dat dit volstrekt nog niet zeker is — dan moeten wij dat binnen hoogstens enkele dagen hebben uitgemaakt. Maar als jij liever een fotograaf wilt zijn of een voddenlezer, of een planeetkundige, of misschien wel een likdoornsjinder, dan mag je een van die beroepen mijnent-

wege kiezen — ik laat je daarin volkomen vrij!

— Neen, dan ben ik maar liever kleermaker! riep Brand verschrikt uit. Je zult me trouwens wel niet dwingen om broeken en vesten te maken?

— Waarom eigenlijk niet? Het is lang niet ieders werk om een goede broek te maken en ik stel een perfecten vestenmaker heel wat hooger dan bijvoorbeeld een minderwaardigen toneelspeler! Wanneer ieder in zijn vak het volmaakte tracht te bereiken, dan zijn er ook geen dwaze of mindersoortige beroepen! Maar maak je niet al te ongerust — als de naaimachines maar draaien, dan zijn wij al geholpen!

— Hoe komen wij aan die dingen?

— Daaraan kan de eerste de beste uitdrager ons wel helpen!

— En als er eens geen elektrische installatie in huis is, zoodat wij aan een motor niets hebben?

— Dan zul je je voeten moeten gebruiken, Brand! Ik hoop echter dat dat niet noodig zal zijn, want het is veel beter dat wij onze bewegingsvrijheid kunnen behouden! En neem nu spoedig je bad en kled je aan — wij gaan ons verkleeden in het huis in de Victoria Street!

— Is Henderson al gewaarschuwd?

— Neen, maar ik zal hem dadelijk op de hoogte gaan brengen.

Raffles kleedde zich vlug aan, terwijl Brand zich in zijn eigen kamer terugtrok, verliet het huis aan de achterzijde en ging door den vrij grooten tuin naar de garage, die plaats genoeg bood om er een zestal auto's te kunnen stallen.

Henderson, de chauffeur sliep in een aardig kamertje boven de garage en zooals Raffles wel vermoed had, vond hij den reus met zijn trouwe blauwe oogen reeds op de been en druk bezig met het schoonmaken van een kleinen toerwagen, dien Raffles zich een paar weken geleden had aangeschaft.

Raffles deelde hem in weinige woorden mede, wat hij voornemens was en wat er op het spel

stond en de reus toonde zich kinderlijk blij, dat hij aan het spelletje mocht meedoen.

Hij stalde de auto, die reeds glom als een spiegel, zoo spoedig mogelijk en maakte zich gereed voor „de expeditie”, zooals hij het noemde.

Raffles bezat sedert jaren een klein oud huis in de Victoria Street, hetwelk uitstekend geschikt was om als basis voor een of andere onderneming te dienen, want het had niet alleen drie uitgangen in evenzoveel verschillende straten, maar het stond bovendien door een onderaardsche tunnel in verbinding met een voortreffelijk ingerichte werkplaats, waaraan een laboratorium grensde, die zich onder den vloer van het tuinhuis bevonden.

Het was door deze tunnel dat de drie mannen een uur later het huis in de Victoria Street bereikte, na gebruik te hebben gemaakt van een klein electrisch wagentje, dat met groote snelheid door de onderaardsche gang heen en weder kon rijden.

Hiergekomen vermomden de drie mannen zich zorgvuldig met behulp van de kleederen, pruiken en baarden, die bewaard werden in een geheime kast, zoo groot als een klein vertrek.

Weliswaar had Henderson het niet heel erg ver gebracht in de kunst van de vermomming, maar Raffles behoefde slechts eenige lijnen op zijn gelaat te trekken met een fijnen doezelaar, in een donkerrood vocht gedompeld, om eensklaps aan zijn gezicht een geheel andere uitdrukking te geven.

De reus kreeg een pruik met donkerrood haar op, zijn wenkbrauwen kregen dezelfde kleur, eenvoudig door ze even te bestrijken met een heldergele vloeistof en nu zou men hem zeker niet zoo spoedig herkennen.

Nadat er nogmaals een uur verstreken was, kon Raffles vergenoegd uitroepen:

— Ik geloof dat wij nu tevreden over ons zelf kunnen zijn! Weliswaar hebben we niet in uiterlijk schoon gewonnen, maar jij Brand, ziet er werkelijk uit als een Duitsch snijdertje uit de voormalige „Fliegende Blätter”, met je ijle kneveltje en je puntbaardje, dat wel van touw lijkt te zijn en jij Henderson lijkt je heele leven wel op een snijderstafel te hebben doorgebracht. Ik zou je alleen willen verzoeken je beenen wat krom te houden en je voeten wat meer naar binnen te plaatsen bij het loopen! Ja, zoo is het goed! Nu nog een paar valiezen gepakt, en dan op weg!

— Waarheen eigenlijk? vroeg Brand. Ik wil niet indiscreet zijn, maar ik zou toch wel eens willen weten, waar ik vannacht zal slapen!

— Er zal daar in de buurt wel iets voor ons te vinden zijn! antwoordde Raffles. Hoe dichter wij dat heerschap kunnen naderen, hoe aange-

namer ik het natuurlijk zal vinden!

— Ik kan zelfs niet goed inzien, wat deze geheele verkleedpartij ons kan baten, als wij niet vlak naast hem komen te wonen! hernam Brand.

— Of onder hem, of boven hem, mijn waarde! merkte Raffles op. Het is waar — als wij wat verder van hem weg wonen, kunnen wij hoogstens zijn huis in het oog houden, maar dat is mij ook al heel wat waard! Als ik zijn gangen maar eenige dagen heb kunnen volgen, dan weet ik bijna zeker, dat ik het wild vroeg of laat zal vangen!

— En wanneer wij eens aannemen, dat de man met den geheelen overval niets uitstaande heeft?

— Dan beginnen wij elders opnieuw! antwoordde Raffles bedaard. Maar mij zegt de gelijkenis van dien neef met Jack Fielding, dat wij reeds nu op het goede spoor zijn! Zijn wij gereed? Laten wij dan vertrekken!

De drie mannen verlieten nu het huis, ieder langs een verschillenden uitgang en zij vereenigden zich weder op een klein pleintje, omstreeks een kwartier verder gelegen.

Een autobus bracht hen tot dicht bij de Pelham Street.

Zij sprongen van het voertuig, Raffles met een klein valies, Henderson met een zeer groote handtasch beladen, terwijl Brand eenige pakjes droeg.

Zij liepen bedaard de Pelham Street in, gingen een zijstraat voorbij en keken scherp uit naar het huis van een uitdrager.

En tenslotte vonden zij het op nauwelijks tien meter afstand van het uiteinde van de straat, die inderdaad bleek dood te loopen.

Het was een heel oud, smal en hoog huis, waarvan de uitdrager de benedenste verdieping bewoonde.

Het leek door ouderdomszwakte uitgeput te zijn en helde tamelijk sterk voorover.

Wanneer men een steen aan een touw aan den hijschbalk zou hebben gebonden, zoodat de steen den grond raakte, dan zou hij zich op bijna anderhalve meter van den voet van den gevel hebben bevonden!

De ruiten waren klein, in lood gevat, door den tijd verweerd en stoffig.

Alle huizen zagen er overigens even groezelig en slecht onderhouden uit en het was maar al te duidelijk, dat men zich hier in het hartje van een dier buurten bevond, waar armoede en gebrek hoogtij vierten.

Raffles aarzelde geen oogenblik, maar ging als de aanvoerder van het kleine troepje, dadelijk het huis binnen, dat onmiddellijk aan dat-gene grensde, waar Redwell woonde.

Het was een kleine kruidenierswinkel, die de

benedenste verdieping innam en Raffles vond achter de toonbank, een man, die hier volstrekt niet thuis scheen te behooren — hij was zwaarlijvig, hij had een dik rood hoofd, hij had een gezonde gelaatskleur.

En wat nog verwonderlijker mocht heeten — de man droeg een smetteloos wit pak en zag er uit om door een ringetje te halen!

Raffles sprak hem dadelijk aan en vroeg:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer — kunt ge mij ook zeggen of ik voor mijzelf en twee van mijn kameraden hier een kamer zou kunnen huren?

— Ja, mijnheer, dat kan ik u zeggen, want ik ben de eigenaar! antwoordde de dikke kruidenier, terwijl hij listig met de oogen knipte en een breede lach zijn dikke lippen vaneen spleet.

— Wel, dat treft uitstekend! riep Raffles uit. Ik had ook dadelijk moeten begrijpen, dat gij de eigenaar zijt! Welnu, mijnheer, dan richt ik tot u de vraag, of er in het huis misschien een ruime kamer, een zolder of iets dergelijks te huur is, waar wij ons beroep kunnen uitoefenen!

— Wat is je beroep?

— Wij zijn kleermakers!

— Alle drie? vroeg de winkelier een weinig verwonderd.

— Alle drie! Wij werken in combinatie voor een groote confectiefabriek!

— Maar jullie werken toch, hoop ik, niet met een naaimachine?

Raffles begreep onmiddellijk dat zijn kansen zeer slecht zouden komen te staan, als hij bij zijn oorspronkelijk plan bleef, om elk van de drie gewaande kleermakers van een geraasmakende naaimachine te voorzien en daarom antwoordde hij zonder aarzelen:

— Wij hebben maar een enkele machine en die wordt maar een paar uren per dag gebruikt!

— Nu, dan zou er over te denken zijn! Ik heb een heel ruime zolderkamer vrij — heel toevallig! Zou je dat passen?

— Welzeker zou mij dat passen! antwoordde Raffles, die het lot prees, dat hem naar dit huis had gevoerd. Heeft u electriciteit?

— Wat dacht je dan? Zie ik er achterlijk uit? riep de kruidenier en weer knipte hij op dezelfde listige wijze met zijn kleine, zwarte oogjes.

— Is er een stopcontact op onze kamer?

— Wel wis en zeker! Ik heb er eenigen tijd geleden een machinale koffiemolen aan het werk gehad — maar het dreunde door het heele huis, want het is een beetje oud, begrijp je?

— Nieuw is het niet bepaald! moest Raffles toegeven. Het doet er echter weinig toe — wij hebben al zoo lang rondgezworven, dat wij blij zijn ergens onder dak te komen! Eigenlijk ver-

baast het mij, dat we hier nog iets vrij vinden!

— Het is misschien niet zoo erg verbazend — het ligt hem aan den huurprijs! zei de kruidenier langs zijn neus.

— Hoezoo? vroeg Charles Brand verbaasd, die naderbij was gekomen.

— Wel, hij is erg hoog! antwoordde de kruidenier lakoniek.

— Hoeveel dan wel?

— Een pond in de week en een maand vooruit betalen!

Dat was inderdaad een buitensporige prijs, voor zulk een buurt althans en voor zulk een huis, maar Raffles dacht er natuurlijk geen seconde aan, weg te loopen.

Hij speelde integendeel zijn rol voortreffelijk, hield zich alsof hij schrok en stamelde:

— Zou daar niets van afgaan, mijnheer?

— Geen penny! Je kunt het doen of laten! Ik heb mij nu eenmaal voorgenomen, die prachtige zolderkamer liever leeg te laten staan, dan haar onder het pond per week te verhuren! En ik ben een koppige kerel moet je weten!

— Dan zal er niets aan te doen zijn! hernam Raffles zuchtend. Wij kunnen den nacht niet onder den blooten hemel doorbrengen, wij moeten dadelijk weer aan het werk en in een logement kunnen we toch geen onderdak vinden — men zou ons niet toestaan, daar te werken! Wanneer kunnen wij komen?

— Mijnentwege vandaag nog! Je huurt bij de maand — en ik kan je bij de week opzeggen, denk er om. Ik heb een contract al klaar! zei de kruidenier en zijn breed gelaat glunderde en glom als een rijpe tomaat.

— Dat is goed — dan gaat een van ons de bagage halen en onze naaimachine en natuurlijk ook het goed, dat wij van de fabriek te bewerken hebben gekregen! Waar is het contract? Ik zal het teekenen!

De kruidenier opende een lade van zijn toonbank en daarin bleek hij een contract te bewaren, dat reeds geheel was ingevuld en dat alleen nog maar in duplo onderteekend behoefde te worden.

Daaruit was te zien dat de kruidenier een man met een vasten wil was, die een eenmaal genomen besluit nimmer wijzigde.

Hij onderteekende het eene contract en Raffles zette zijn handteekening op het andere.

Hij betaalde vier pond, ontving een kwitantie, zond Henderson weder weg om de bagage te gaan halen en eenige meubelen en besteedte vervolgens, in gezelschap van Brand, de smalle donkere trap, die naar de zolderverdieping voerde.

De dikke kruidenier bleek erg op zijn gemak gesteld te zijn en had er mede volstaan, zijn

beide huurders den weg te wijzen.

Zij konden trouwens moeilijk verdwalen, want zij behoefden niets anders te doen dan alle trappen op te gaan, die er in het huis waren.

Zij bereikten zoo een groot zolderportaal en Raffles opende een deur, waarop met zwarte verf het cijfer 3 geschilderd stond.

Het was het laatste en ook het grootste zoldervertrek ter linkerzijde van het portaal en het bleek te worden verlicht door een enkel schuin geplaatst en tamelijk groot zolderraam.

Raffles sloot de deur van het ruime vertrek, keek Brand glimlachend aan en zeide toen op zachten toon:

— Wij mogen er niet over klagen, dat de Voorzienigheid tot op dit oogenblik niet met ons is! Als niet alle verschijnselen bedriegen, dan zijn wij thans bureu van Arthur Redwell!

— Op welke verdieping zou hij wonen?

— Nu, het zou mij niets verwonderen, als hij eveneens op den zolder woonde! Mocht dat niet het geval zijn, dan zullen wij toch spoedig genoeg te weten komen, waar zijn kamer is.

Brand wierp een blik om zich heen.

Het vertrek waar zij zich bevonden was ongeveer vijf meter lang en vier meter breed en een der wanden ging op een meter boven den vloer over in het schuine dak, waarin het groote dakvenster geplaatst was.

Men kon nog juist een blik door dat venster naar buiten werpen, maar zag dan ook niets anders dan de blauwe lucht en hier en daar een hoogen schoorsteen, of een gedeelte van een dak.

Terzijde viel niets te zien — het huis had dus denzelfden achtergevel als de aangrenzende gebouwen.

Raffles had eveneens rondgekeken en zeide op zachten toon:

— Het is zoo goed als wij het maar wenschen kunnen! Het is zelfs zindelijk — en dat is wel merkwaardig in deze buurt! En daar hebben wij ook het stopcontact! Wanneer wij alles zelf hadden mogen uitzoeken, dan hadden wij het niet beter kunnen verlangen!

— Het is een beetje kaal! merkte Brand op.

— Ik hoop toch niet dat je verwacht hebt, hier een vertrek te vinden, dat er uitzag als de wachtzaal van een fijne bioscoop, of als de anti-chambre van een minister? merkte Raffles spottend op. Henderson komt nu terug met een kar, waarop wat meubelen, drie matrassen, dekens, kookgerei en de fameuse naaimachine — en dan kunnen wij ons tijdelijk verblijf althans dragelijk maken! Voor het oogenblik hebben wij hier echter niets uit te voeren, want er zullen wel een paar uren verlopen, voor Henderson terugkeert en ik stel dus voor eens op onderzoek uit te gaan en na te speuren, waar onze

man ergens woont in het aangrenzende huis. Wij moeten die plek zeer nauwkeurig bepalen, anders zal het ons natuurlijk onmogelijk zijn, hem te bespieden.

Brand zweeg eenige oogenblikken en zeide toen:

— Luister eens, Edward! Zou het nu niet veel eenvoudiger geweest zijn, de politie op het spoor van dien jongen man te brengen, die dan al het werk had kunnen doen, hem eenvoudig had kunnen arresteren en zijn boeltje doorzoeken?

Raffles schudde het hoofd en antwoordde:

— Tot zulke dingen krijg je de politie niet zoo spoedig, als zij eenmaal iemand in handen heeft, dien zij voor den schuldige houdt! Ik weet niet hoe het komt, maar overal schijnt de politie te gehoorzamen aan een geheimzinnige wet der traagheid! Als zij eenmaal op gang is, dan blijft zij daarbij — juist als een billardbal doet, die eenmaal aan het rollen is gemaakt, of als een in beweging zijnde slinger. Daarenboven — waar had ik het bewijs vandaan moeten halen? De politie kan toch maar niet den eersten den besten gaan arresteren, alleen omdat deze of gene burger den man van iets beschuldigt? Als hij het gestolen geld nu eens zoo goed verborgen heeft, dat men het niet terug kan vinden?

— Daarin schuilt iets waars — en het ongelukkige is dat Moore nu eenmaal begonnen is met dien armen Fielding zelf als de dader aan te wijzen!

— Wij zullen maar eens naar buiten gaan en wat rondslenteren in de buurt! Misschien vernemen wij wel iets omtrent Redwell, dat ons van nut kan zijn bij onze nasporingen.

De twee vrienden verlieten het zoldervertrek dus weder en Raffles deed de deur op slot met den sleutel, dien de dikke kruidenier hem ter hand had gesteld.

Toen zij door den winkel van den dikzak kwamen, stond de brave man al weder achter zijn toonbank en gaf knipoogjes aan een knappe maar niet van corpulentie vrij te pleiten juffrouw uit de buurt, die om een penny stroop kwam, — een omstandigheid, die voor den kruidenier het stramien leek te zijn, waarop hij tal van geheimzinnige complimentjes wist te borduren, die alleen begrijpelijk schenen te zijn voor de stroophalende juffrouw.

Raffles en Brand knikten hun nieuwen huisbaas toe en verlieten diens winkel.

Met de handen in de zakken, als lieden die niets te verzuimen hebben slenterden zij de straat door, nu en dan een blik werpend in een kelraam of een openstaande huisdeur.

Het was hier een echte volksbuurt en er

speelde een menigte kinderen op het trottoir als men dien naam mocht geven aan het smalle pad, dat zich langs de huizen uitstreckte.

Van bijna al deze huizen stond de voordeur open en nu en dan vingen de beide vrienden het geluid op van twistende, kijkende vrouwenstemmen.

Hoewel zij tersluiks uitzagen naar Redwell, kregen zij hem toch niet te zien.

Zij bleven een uur rondloopen en keerden toen terug, want het zou nu niet lang meer duren of Henderson zou aankomen met de weinige meubels en de naaimachine.



## HOOFDSTUK VI.

## DE BUREN.

Het liep reeds tegen lunchtijd, toen Henderson terugkeerde, loopend naast een groote handkar, die door een kruier werd voortgeduwd.

Hij was echter niet werkeloos, want hij had zijn krachten wel noodig om den stapel meubelen in evenwicht te houden, die zich op de kar bevonden.

Men begon aanstonds met het afladen en daarbij hielpen de beide gewaande kleermakers een handje, zoodat binnen een half uur alles naar het zoldervertrek was gebracht.

De kruier werd betaald en vertrok.

Het plaatsen van de meubelen nam al heel weinig tijd in beslag, want zij bestonden slechts uit een werktafel, een withouten keukentafeltje, een viertal stoelen, drie matrassen en deken, wat vaatwerk en pannen, glazen en kroezen — en dan ten slotte de beroemde naaimachine, die Henderson bij een uitdrager voor weinig geld had weten buit te maken.

Het voorwerp werd onmiddellijk aan het werk gezet met behulp van een kleine electromotor, die haar kracht ontleende aan de electriche huisleiding en reeds eenige oogenblikken later konden de burenen niet anders denken, of de kleermakers waren hard aan het werk.

In werkelijkheid echter waren zij aan het eten!

Henderson had een gaskomfoor meegebracht en met behulp daarvan een wel zeer eenvoudigen, maar voor het doel volkomen toereikenden maaltijd bereid.

— Nu zullen wij eens moeten uitvisschen, waar ergens in het huis hiernaast onze man woont, want zoolang wij dat niet weten, is het vruchteloos, te willen trachten iets naders omtrent hem te vernemen, of hem te willen bespionneeren! zeide Raffles, nadat hij zijn maaltijd beëindigd had.

— Wij zullen wat voorzichtig moeten zijn en niet het wantrouwen van den man opwekken! meende Brand. Weliswaar moet hij zich volkomen veilig achten, maar niemand kan zeggen of hij het niet vreemd vindt, dat juist in het aangrenzende huis drie nieuwe huurders zijn verschenen!

— Als Redwell dat vreemd vindt, Brand, dan is hij wantrouwendter dan men zelfs van den

wantrouwendsten mensch kan verwachten! Kom kom — hij is zich volstrekt geen gevaar bewust, want hij rekent er stellig op, dat Jack Fielding wel veroordeeld zal worden! En zelfs al zou hij worden vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs, dan nog zou Redwell niet beducht zijn voor zijn hachje, omdat Moore nu eenmaal Fielding als den dader heeft aangewezen en nu moeilijk op zijn verklaring zal kunnen terugkomen! De rechter zou natuurlijk onmogelijk veel waarde kunnen hechten aan de getuigenis van een man, die zich reeds eenmaal vergist heeft en dat nog wel op zulk een gewichtig punt. Intusschen — hoe minder opzien wij baren, hoe beter het is! Ik zal aanstonds wel eens naar onzen huisbaas gaan, die kruidenier is en dus als het ware door de natuur aangewezen om zeer nauwkeurig op de hoogte te zijn van alles wat er gebeurt binnen een straal van anderhalve mijl om zijn woning! Als hij niet weet op welke verdieping en aan welken kant van het huis Redwell woont — dan weet niemand het! Ik weet niet waaraan het is toe te schrijven, maar ik heb opgemerkt, dat kruideniers minstens evenveel weten als barbiers — en dat wil nog al zoo iets zeggen.

En Raffles stond dadelijk op, en verliet de kamer, daalde de trappen af en wandelde den winkel van den kruidenier binnen.

Hij knoopte een praatje met den man aan, op een oogenblik dat er toevallig geen klanten waren en er waren nog geen tien minuten verstreken, of zijn huisheer had hem alles medegedeeld wat hij weten wilde en dat zonder dat Raffles eigenlijk iets had behoeven te vragen, zoo handig had hij den kruidenier zelf op het onderwerp gebracht, dat hem zooveel belang inboezemde.

Hij kocht een half pond suiker bij den man, bij wijze van dankbetuiging en kwam haastig de trappen weer op.

De machine liep nog steeds, maar de naald prikte in het ledige.

— Laat dat ding om 's hemelswil eens even ophouden, want men kan bijna zijn eigen woorden niet verstaan! riep Raffles, zoodra hij was binnengetreden.

Henderson zette den kleinen motor stil en het gesnor van de naaimachine hield op.

— Iets ontdekt? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Alles wat ik wilde weten!

— Waar woont Redwell dan?

— Op de gunstigste plek van het huis — voor ons het gunstigst, wel te verstaan! Hij woont op een zolderkamer en aan den achterkant van het huis!

— Dus vlak naast ons! zeide Brand, terwijl hij onwillekeurig zijn stem liet dalen.

— Je hoeft niet zoo zacht te spreken.

— Redwell is op dit oogenblik niet thuis. Dat is hij overdag trouwens zoo goed als nooit, naar de kruidenier mij mededeelde, die hoorbaar zijn neus ophaalde, toen hij over mijnheer Redwell sprak. Hij schijnt zich hier in de buurt niet bepaald in een reuk van heiligheid te vermeien! Hij keert meestal pas tamelijk laat naar zijn woning terug en hij doet er weinig anders dan slapen! Maar dat hij vlak naast ons zou wonen is niet geheel en al juist — het huis is namelijk een paar meter lager dan het onze!

— Dan kan ik niet goed inzien op welke wijze wij hem zouden moeten bespionneeren! zeide Brand.

— Toch is niets gemakkelijker! Er zijn zelfs verscheidene manieren! Wij kunnen om te beginnen uit ons eigen zolderraam klauteren, op het dak klimmen, na in de dakgoot te zijn gestapt en ons vervolgens laten zakken op het dak van het aangrenzende huis, vanwaar wij betrekkelijk gemakkelijk het venster van Redwell's zolderkamertje kunnen bereiken. Wij zouden echter ook een gat in den muur kunnen boren, zoo dicht mogelijk boven den vloer en dat gat zou dan waarschijnlijk uitkomen op een paar voeten beneden de zoldering van de dakkamer van onzen man. Wij zouden dat gat zoo klein kunnen maken, dat het niet te zien viel en het zou ons niettemin in staat stellen, alles af te luisteren, wat daarbinnen gesproken werd!

— Houdt die Redwell dan veel alleenspraken?

— Je maakt er een grapje mee, Brand — en toch wil ik je wel zeggen, dat het houden van monologen vaker voorkomt dan je wel denkt. vooral hij lieden van het slag van Redwell. Daarvan is echter thans geen sprake — hij krijgt des avond vrij geregeld bezoek van vrienden — en onze huisheer vertelde van die vrienden, dat zij „niet veel zaaks” waren!

— En denk je dat zij het over den aanslag zullen hebben?

— Misschien niet, want als Redwell den aanslag werkelijk gepleegd heeft, dan deed hij het in ieder geval geheel alleen! Maar, hoeven en bandieten houden er van onder elkander te zwetsen over hun heldendaden en zelfs al willen wij voor Redwell een uitzondering maken en aannemen dat hij voorzichtig is en zijn mond

zelfs tegenover vrienden niet voorbijpraat, dan nog zullen wij wel genoeg hooren om daaruit te kunnen opmaken, of Redwell inderdaad de schuldige is!

De beide vrienden spraken nog eenige oogenblikken over hun plannen, maar dienzelfden middag zou er iets gebeuren, een schijnbare kleinigheid, die het werk der beide vrienden aanzienlijk zou vergemakkelijken.

Want toen Raffles des middags van een korte wandeling terugkeerde, wenkte de kruidenier hem bij zich en zeide:

— Nu zal ik u toch eens iets aardigs laten zien! Heb je wel eens een souverain met het portret van koningin Victoria gezien, kleermakertje?

— Nog nooit! antwoordde Raffles, wiens aandacht dadelijk was gaande gemaakt.

— Hier heb je er een — ik heb het daar net ontvangen en ik zou zeggen, dat het wel drie-maal meer waard is dan een pond sterling!

En met deze woorden stak hij Raffles het goudstuk toe.

Deze hield zich, alsof hij het stuk vol aandacht bekeek en vroeg toen:

— Dat is zeker een mooi stuk! Wie heeft u dat gegeven?

— Redwell van hier naast betaalde er zoo-even mee!

Raffles had dat antwoord natuurlijk half en half verwacht, maar toch gaf het hem een schok van aangename verrassing.

— Is dat zoo'n rijk heer? vroeg hij langs zijn neus weg.

— Arm als de mieren! Ik heb hem tenminste zelden met geld in zijn zak gezien — en dan weer loopt hij ineens met de goudstukken in zijn broekzakken te rammelen! Ik spreek niet graag kwaad, kleermakertje — maar het is niet in orde met dien klant, dat is zeker!

— Dat geloof ik ook niet! hernam Raffles droogjes, terwijl hij den man het goudstuk terug gaf. Als ik u was zou ik in elk geval maar goed onthouden dat het Redwell was, die u dit goudstuk heeft betaald — en het voorloopig goed bewaren!

Raffles verliet den winkel, besteeg de trap, trad het zoldervertrek binnen en deelde aan Brand mede, wat hij zooveen vernomen had.

— Wel dan kunnen wij wel inrukken! riep Brand vroolijk uit.

— Hoezoo? vroeg Raffles.

— Dat is nogal duidelijk! Je hebt niets anders te doen dan even de politie te waarschuwen, die Redwell komt inrekenen!

— Ik geloof dat je je de zaak wat al te gemakkelijk voorstelt, Brand! zeide Raffles hoofdschuddend. Zeker — de betaling van dat goud-



stuk spreekt ten nadeele van Redwell! Maar als hij nu gearresteerd wordt, zal hij met verontwaardiging ontkennen, dat hij iets met de aandrang te maken heeft en volhouden dat hij het geldstuk in een koffiehuis, in een postkantoor of aan een spoorwegloket heeft ontvangen! Indien er nu al niet een verdachte was, zou de politie dit misschien als een uitvlucht beschouwen — maar zij heeft Fielding en zij houdt hem! Daarenboven — de politie wil ik er voorloopig nog niet in mengen, want die zou wel eens niet in staat kunnen blijken, om het gestolen geld terug te vinden en dat zou jammer zijn! Ik ben dus wel degelijk van plan, mijn voornemen ten uitvoer te brengen en vanavond eens op den loer te gaan liggen.

— Maar als Redwell zoeven met een goudstuk betaald heeft, dan is hij nu thuis en je kunt niets uitvoeren!

— Hij is niet thuis — hij betaalde het stuk bij het heengaan. Kom, wij zullen maar eens dadelijk aan het werk gaan!

Raffles trok zijn jas uit, haalde uit een klein instrumentenkistje een steenboor en bevestigde die met een buigbare as aan den electromotor.

Hij zette de boor tegen den scheidingsmuur, omstreeks een voet boven den vloer en bracht den electromotor op gang.

De stalen boor haande zich met een zacht geruisch een weg door de baksteen en telkens haalde Raffles het toestel terug, daar hij niet al te veel geruisch wilde maken.

Toen de boorpunt een klein gaatje aan den anderen kant van den doorboorden muur had gemaakt, haalde Raffles het toestel weder terug en verwijderde nu voorzichtig met een sterken beitel het dunne laagje steen rondom het boorgat.

Hij had met opzet schuin naar beneden geboord en toen hij nu het oog voor het gat bracht, kon hij juist in een tamelijk schamel gemeubeld zoldervertrekje zien, helder verlicht, want het raam scheen wagenwijd open te staan.

Het vertrek was verlaten, er liet zich ook niet het minste gerucht hooren.

Het was onmogelijk na te gaan, hoever de opening aan den anderen kant zich onder het plafond bevond, maar Raffles schatte dat het niet veel meer dan een voet kon zijn.

Brand had nieuwsgierig terzijde gestaan en vroeg nu:

— Is er wat te zien?

— Niet heel veel bijzonders! Een vrij armoedig zolderkamertje — een klein tafeltje, wat stoelen, een bed, een ladekast — maar daarentegen een paar splinternieuwe, dure dassen over een spijker in den muur, een nieuwe fluweelen hoed, een paar keurige schoenen, zoo uit de

winkelkast — en in een hoek zie ik een wandelstok staan, die wel minstens een pond zal hebben gekost! Nu, wij weten waar het geld vandaan is gekomen, om al dat fraais te koopen!

— Ik hoef je niet te vragen of er iemand in het vertrek is?

— Er is niemand!

— Wat nu verder?

— Voor het oogenblik niets! Of misschien — wacht eens even! Zou het niet mogelijk zijn, daar reeds nu binnen te dringen en eens te trachten, of wij de gestolen kas van Moore terug kunnen vinden?

— Overdag? riep Brand uit.

— Over een uur zal de duisternis wel gevallen zijn — en het doet er ook niet toe of het dag of avond is, van het oogenblik af, dat onze man niet in zijn woning is.

— En hoe denk je er binnen te komen — toch niet langs het dak?

— Dat zou inderdaad wel een beetje gewaagd zijn! antwoordde Raffles hoofdschuddend. En toch — ik kan niet inzien op welke andere wijze dat zou moeten gaan! Het huis hiernaast is vol menschen en daar men ons reeds een weinig kent in de buurt, zou men zich afvragen, wat ik daar eigenlijk kom uitvoeren. Wij zullen nog een uur wachten, dan is het wel donker genoeg om den tocht over het dak te kunnen wagen.

— En als hij in dien tusschentijd thuiskomt?

— Dan zouden wij het onderzoek tot nader order moeten uitstellen! Maar nu zullen wij eerst maar eens aan ons eten denken — het makkelijkste zou wel zijn als we dineerden in het kleine wijnhuis, hetwelk ik zoeven op tien minuten gaans ontdekt heb! Dat bespaart ons de moeite van het koken!

— En den afwaschrommel! voegde Brand er aan toe. Laten wij dan maar dadelijk gaan — ik heb honger!

De drie mannen verlieten dus de zoogenaamde werkplaats en richtten, aangevoerd door Raffles hun schreden naar een klein, Italiaansch wijnhuis, waar men voor weinig geld een smakelijk en voedzaam maal kon verkrijgen.

Toen zij het wijnhuis weder verlieten, was de schemering reeds ingevallen en over een half uur zou het duister genoeg zijn, om zonder gevaar voor ontdekking naar het aangrenzende huis te kunnen overklimmen.

— Weet je wat ik daar bedenk, Edward? vroeg Brand, nadat hij eenigen tijd zwijgend had voortgelopen.

— Neen Brand, ik weet het niet! Misschien denk je aan de schoone oogen van de dochter van den Italiaansen waard, al aan zijn malsche biefstuk?

— Noch het een, noch het ander! Ik bedenk dat Jane het wel eens zeer zonderling zou kunnen vinden, dat Redwell zoo spoedig wordt ontmaskerd, nadat Lord William Aberdeen haar beloofd had, dat hij de zaak nader zou onderzoeken. Zij zou wel eens gevolgtrekkingen kunnen maken, die het behoud van je incognito in gevaar zouden kunnen brengen!

— Daarvoor bestaat hoegenaamd geen gevaar, zeide Raffles schouderophalend. Het is zeer goed mogelijk dat Lord Aberdeen in het geheel niet slaagt en evengoed is het denkbaar dat Redwell door een of andere detective in handen van de politie is gespeeld!

— Alles goed en wel — maar die detective ben jij en hij verschijnt dus in het geheel niet meer ten tooneele! Je moet me eens zeggen, wat Jane daarvan zal denken! De detectives verzinken toch maar niet zoo in den grond?

— Het doet er niets toe wat zij er van denkt! hernaam Raffles een weinig ongeduldig. Dit staat in ieder geval vast — zij zou eerder denken dat zij zelf die detective was geweest, dan dat hij dezelfde kon zijn als Lord Aberdeen! Ik wil er je ten overvloede nog opmerkzaam op maken, dat het ook zonder de bemoeienis van een detective wel zou kunnen gelukken, Redwell in den val te laten loopen! Alles zal van de omstandigheden afhangen!

De vrienden hadden onder het spreken hun huis reeds weder bereikt en klommen naar hun zoldervertrek.

Een half uur later was het reeds zoo duister, dat zij licht moesten maken om er bij te kunnen zien.

— Wij zullen nu maar aan het werk gaan! zeide Raffles op zachten toon. Het is al acht uur — en niemand kan zeggen of Redwell van avond niet bij toeval wat vroeger thuis komt dan gewoonlijk.

Raffles had het licht weder gedoofd en opende voorzichtig het dakraam.

Henderson zou achterblijven, want bij ondernemingen als deze kon zijn hulp overbodig heeten.

Hij zou echter ooren en oogen goed openhouden en dadelijk te hulp komen, wanneer de omstandigheden dit mochten vereischen.

Er werd een stoel onder het venster geplaatst en Raffles en Brand klauterden in de dakgoot, na zich van al het noodige voor hun onderneming te hebben voorzien — hun revolvers niet te vergeten.

De dakgoot hield plotseling op, daar het huis, zooals gezegd, bijna twee meter hooger was dan het aangrenzende en Raffles en Brand moesten dus zeer voorzichtig te werk gaan.

Zij klommen tegen de schuine helling van het dak op, liepen eenige schreden en konden zich toen heel gemakkelijk laten afzakken op het platte dak van het aangrenzende huis.

Zij wierpen zich op de knieën en kropen behoedzaam naar den rand van het dak.

Toen zij er zich overheen bogen, zagen zij dat Redwell bij zijn kortstondig oponthoud in zijn woning, het venster gesloten had.

Het raam had echter een heel eenvoudige sluiting, het hing bovendien scheef in de omlijsting, zoodat het niet goed sloot en het was voor een man als Raffles al heel gemakkelijk het van de buitenzijde te openen, op zijn buik liggend op het platte dak.

Er kon een lap bij wijze van gordijn voor het raam worden getrokken, maar deze was op dit oogenblik terzijde geschoven.

Raffles opende behoedzaam het venster en liet zich als een eekhoortje naar binnen glijden.

Brand volgde hem op den voet.

De twee vrienden waren in de vesting.

## HOOFDSTUK VII.

## BAAS BOVEN BAAS.

Het eerste wat Raffles deed, was, het venster weder sluiten.

Vervolgens trok hij er den lap voor en draaide daarna den schakelaar van het electriche licht op, dat hier klaarblijkelijk pas was aangelegd, want alles glom nog van nieuwhéid.

Vervolgens wendde hij zijn blik naar boven, maar slechts met moeite kon hij in den gepleisterden muur het kleine gat ontwaren, dat hij eenige uren te voren zelf geboord had.

Hij ging naar de deur, opende die behoedzaam en luisterde.

Beneden in het huis klonken stemmen, door den afstand gedempt.

Hij sloot de deur weder, ging midden in het vertrek staan en zeide toen, zonder zijn stem te verheffen:

— Kun je verstaan wat ik nu zeg, James?

En bijna dadelijk kwam het antwoord:

— Heel duidelijk, Mylord!

— Waar ben je nu?

— Dicht bij de opening — ik verwachtte wel dat U me iets zoudt te vragen hebben!

Raffles stond een oogenblik in beraad en vervolgde toen op levendigen toon, nadat hij zijn oogen door het geheele vertrek had laten dwalen:

— Zou je kans zien, James, binnen een kwartier een gat in den muur te breken, op dezelfde plaats van de kleine opening, groot genoeg om zelfs jou doorgang te verleen?

— Dat is al heel gemakkelijk, Mylord! Wij hebben immers een klein houweel bij ons en het huis is niet al te stevig gebouwd!

— Ga dan je gang, maar maak zoo weinig mogelijk leven!

— Maar Edward! riep Brand verschrikt uit, dat groote gat zal toch dadelijk gezien worden!

— Daar zijn middelen tegen, Brand! antwoordde Raffles glimlachend.

Hij trad haastig naar een hoek van het vertrek, waar een paar met linnen bespannen ramen stonden, zooals schilders ze gebruiken.

Daarnaast lagen eenige linnen lappen, voor

hetzelfde doel bestemd.

Raffles nam een van die lappen op en wendde zich weder tot Brand met de woorden:

— De muur is helderwit gekalkt en het verschil in tint tussehen dien witten muur en dit witte linnen is onmerkbaar, vooral nu het electriche licht is ontstoken! Deze lap met een paar spijkertjes voor het gat bevestigd — en niemand die er iets van zal zien — natuurlijk tenzij hij er met opzet zijn aandacht op vestigt! De kamer is vrij hoog en de onderkant van het gat bevindt zich ruim twee meter van den vloer! Het is in een hoek van het vertrek, dicht bij de deur, in de schaduw van de lamp en valt dus niet in het oog!

Raffles legde den lap onder het bereik van zijn hand en spoedig had hij een paar spijkertjes en een hamer gevonden.

Intussehen klonk reeds aan den anderen kant van den muur het doffe geluid van een beitel, waarop Henderson met een houten kamer sloeg — de brave reus was blijkbaar reeds aan het werk gegaan.

— Wij zullen geen tijd vermorsen, maar dadelijk ons onderzoek aanvangen! zeide Raffles op zachten toon.

— En als Redwell onverwachts thuis komt?

— Wij zullen hem wel hooren aankomen en dus tijd genoeg hebben het licht uit te dooven, na Henderson te hebben gewaarschuwd! Er blijft ons dan natuurlijk niets anders over, dan den kerel te overvallen. Het zou echter wel vreemd zijn, als hij juist vanavond vroeger dan om elf uur of half twaalf, misschien nog wel later, huiswaarts keerde!

Reeds onder het spreken had Raffles de bovenste lade van de latafel opengetrokken en hij begon nu met zijn gewone zorgvuldigheid den inhoud te onderzoeken.

Hij legde alles weder nauwkeurig op dezelfde plaats waar hij het had gevonden en zelfs het scherpste oog zou niets verdachts hebben kunnen bespeuren, toen Raffles de lade weder gesloten had.

Brand had zich intusschen naar een smalle wandkast begeven, die vol kleeren bleek te hangen en begon met grooten ijver en zonder er een enkelen over te slaan, de zakken te onderzoeken.

Hij zocht geruimen tijd vergeefs, maar eindelijk liet hij een zachten kreet van zegepraal hooren — hij hield een kleinen, maar zeer sterken ploertendooder in de hand, van lood vervaardigd en omvlochten met rottan — een vreeselijk wapen in de hand van een krachtig man.

Hij liet het voorwerp aan Raffles zien, die er glimlachend een blik op wierp en toen zeide:

— Dat kan ons zeer goed te stade komen! Berg het maar weer op dezelfde plek — het is werk voor de politie, om dat ding hier te vinden! Al weer een bewijs tegen Redwell — en een goed ook! Er valt niet aan te twijfelen of dit was het wapen, waarmede hij den ongelukkigen Moore heeft neergeslagen. Zet je onderzoek intusschen maar voort — misschien vind je nog wel meer!

Brand liet den ploertendooder weder in den zak van de versleten overjas vallen, waar hij hem gevonden had en stak zijn hand in een anderen zak, behoorende bij een afgedragen colbert.

De zak bleek geheel gescheurd te zijn en hij wilde zijn hand reeds terug trekken, toen zijn vingers een stuk papier betastten.

Hij woelde in de gescheurde voering en haalde toen een tot een prop ineengebald stuk papier te voorschijn.

Hij streek het papier glad en las de weinige woorden, die het bevatte.

En hij slaakte zulk een luiden kreet van blijdschap, dat Raffles haastig omkeek en op bestraffenden toon zeide:

— Hoor eens Brand — ik zou je er op willen wijzen, dat wij hier niet in een variéte theater zijn! Zou ik je mogen verzoeken, je aandoeningen op een wat minder luidruchtige wijze te uiten?

— Neem mij niet kwalijk, Edward — de plotselinge verrassing — ik heb hier een klein kattedelletje dat onzen man heel wat schade zal kunnen berokkenen!

— Wat is het?

— Een briefje, door een vrouw onderteekend — waarschijnlijk zijn minnares!

— Wat behelst het? Lees het eens voor!

— Tot je dienst! „Lieve Jim! De fancy-fair van „Selfhelp” is op den vijftiende van deze maand. Ik weet bijna zeker, dat je weet wel wie met de pitten naar huis zal gaan. Sla dus je slag! Duizend kussen van je liefhebbende Nelly”.

Brand keek Raffles met schitterende oogen aan en vroeg:

— Wat zeg je daarvan?

— Weinig — maar het is van goede hoedanigheid! antwoordde Raffles glimlachend. Geef mij dat briefje maar — ik zal wel zorgen dat het ter bevoegder plaatse komt! Die Redwell is een ezel, dat hij zulke compromitteerende briefjes in zijn zak laat zitten!

— Hij wist zeker niet meer dat hij het had — ik vond het in de stukgescheurde voering!

— Des te beter — dan kunnen wij er hem een aangename verrassing mee bereiden! hernam Raffles.

Terwijl dit in de zolderkamer voorviel, bleef Henderson ijverig voortgaan met het verbreden van de opening.

Toen hij eenmaal een steen verwijderd had, viel het hem vrij gemakkelijk om de anderen te verwijderen.

Het werkje veroorzaakte, dat er heel wat gruis naar beneden viel, maar Raffles en Brand verwijderden dit op een even afdoende als snelle wijze — zij veegden het eenvoudig, een van de oude kleedingstukken van Redwell als stoffer gebruikend, onder het penantkastje.

Henderson had nog geen volle twintig minuten gewerkt, of reeds was het gat groot genoeg om zelfs den reus doorgang te verlenen, als het noodig mocht zijn.

Raffles klom op een stoel en bevestigde op handige wijze het vierkante stuk linnen voor de opening, welke het volkomen afsloot.

Het was een donkere hoek en het zou wel een zeer groot toeval mogen heeten, wanneer Redwell het gat ontdekte — en dan zou hij bovendien nog zeer goede oogen moeten hebben ook.

Raffles keek tevreden rond, knikte Brand toe en zeide:

— Ik geloof niet dat wij hier nu nog iets te zoeken hebben! Wij hebben het briefje, dan is daar de vondst van den ploertendooder, het uitgeven van het goudstuk — onze vriend Redwell is reeds zoo goed als gevonnist!

— Wat belet ons dan eigenlijk, Edward, dadelijk naar de politie te loopen en haar het briefje ter hand te stellen?

— Wel, er is volstrekt geen haast bij! antwoordde Raffles schouderophalend. De val is gesteld en het wild is op den goeden weg om er in te loopen! Bovendien, wij hebben ons deze moeite toch niet getroost, om nu de zaak reeds als geëindigd te beschouwen! Wij hebben nu een prachtige gelegenheid, om mijnheer Redwell nu een weinig te bespionneeren — wie weet wat wij nog te hooren krijgen en misschien nog wel wat te zien, als wij wat geduld oefenen.

Want ik ben tot de overtuiging gekomen dat deze aanranding niet het proefstuk van dien schavuit is geweest? Hij zal wel wat meer op zijn kerfstok hebben — en ik stel er belang in, te vernemen wat dat kan zijn!

— Dat kan dan een langdurige geschiedenis worden, Edward, zeide Brand zuchtend en ik voorzie dat wij het ambt van kleermaker nog lang zullen moeten uitoefenen!

— Stel je gerust! hernam Raffles lachend. Ik leg hierbij de belofte af, dat wij hier in geen geval langer dan drie dagen en drie nachten zullen blijven — natuurlijk verondersteld dat Redwell het gat in den muur niet ontijdig ontdekt!

— Dat blijft afgesproken! riep Brand uit.

Raffles onderzocht nogmaals met den blik het vertrek, om zich te vergewissen, dat alles weder juist op dezelfde plek stond als hij het had gevonden en daarop draaide hij het electrische licht weder uit en sloeg den lap terug, die bij wijze van gordijn het venster bedekte.

Zij klommen weder op het dak en vandaar hun eigen dakkamer binnen.

Het was ongeveer half elf, toen Raffles het venster sloot en licht maakte.

— Mag ik vragen of gij tevreden zijt, mylord? vroeg Henderson.

— Zeer tevreden, James! antwoordde Raffles. Als alles goed loopt dan kan mijnheer Fielding reeds morgen op vrije voeten zijn.

— Dat zal miss Jane plezier doen, mylord — zij heeft geen oogenblik aan de onschuld van mijnheer Fielding getwijfeld, durf ik wel zeggen, zeide de reus.

Brand was intusschen ijverig aan het werk gegaan om het kleine souper toe te bereiden, hetwelk de mannen zouden gebruiken, alvorens zij zich ter ruste zouden begeven.

Voor het gat in den muur had Henderson een paar aan elkander gespijkerde planken gezet en de drie mannen spraken op fluisterenden toon en bewogen zich zachtjes, daar het zeer onaangenaam zou zijn, als Redwell ontijdig het gat in den muur ontdekte.

Het was reeds bij twaalf, toen de drie mannen hun maaltijd beëindigd hadden, maar nog altijd scheen Redwell niet te zijn thuisgekomen.

Van tijd tot tijd keerde Henderson zachtjes de planken voor het gat om, maar aan den anderen kant bleef alles duister — en door het dunne witte doek had men zonder eenigen twijfel aanstonds het electrische licht moeten kunnen zien.

Brand had al een paar malen een geeuw moeten onderdrukken, maar Raffles scheen klaar wakker te zijn en ook volstrekt niet van zins, zoo spoedig zijn legerstede op te zoeken.

Hij had het zolderraam weder op een kier gezet en een sigaret opgestoken.

Wat Henderson aangaat — de reus dacht er natuurlijk niet aan, zijn matras op te zoeken alvorens Raffles hem het goede voorbeeld zou hebben gegeven.

De minuten kropen traag voorbij en het liep reeds naar half een, toen Raffles tot Brand, die een weinig was ingedommeld, zeide:

— Maar ik ben een ware beul voor je, arme kerel! Waarom ga je toch niet naar bed?

— Omdat jij het niet doet!

— Is dat een reden? Maak gauw dat je onder je deken komt — en jij ook Henderson, want twee ooren en twee oogen zijn wel voldoende om te vernemen wat hiernaast geschiedt! En een persoon maakt ook allicht minder leven dan drie het plegen te doen!

Maar dat was Brand's eer te na!

Hij zette een verontwaardigd gezicht, sperde zijn oogen zoo wijd mogelijk open en zei:

— Ik blijf wakker zoolang ik maar even kan! Nu Redwell zoo laat thuiskomt is er misschien iets aan de hand en kun je mijn hulp gebruiken! Maar wat zou je zeggen van een spelletje Boston, of Whist met twee blinden? Ik heb een spel bij mij gestoken en kaarten houdt den geest wakker!

— Zooals je wilt! hernam Raffles.

Brand ging het spel kaarten uit een der laden van de commode halen en een oogenblik later waren de twee vrienden in hun spel verdiept.

Henderson keek toe en al vielen zijn oogen nu en dan van slaap dicht — hij wilde niet toegeven, maar bleef kijken, ook al was het edele whistspel voor hem een spel vol duistere raadselen.

Het werd half twee — het werd half drie en nog altijd bleef het in het aangrenzend zoldervertrekje doodstil.

Henderson sloop nu op de teenen, telkens als hij het planken schot even terzijde schoof.

Hij deed dit om kwart voor drieën nogmaals, maar zette het planken schot dadelijk weer op zijn plaats, sloop haastig op Raffles toe en fluisterde met gedempte stem:

— Hij is er, Mylord — er brandt licht! En ik geloof dat hij niet alleen is — ik heb hem hooren praten!

In een oogwenk wierpen Raffles en Brand hun kaarten neder, doofden het licht en kropen op hun knieën tot vlak voor de opening in den muur.

Raffles zette het schot terzij, trok den lap zeer voorzichtig een paar centimeters op zij en kon nu door den smallen kier in het vertrek zien.

Er waren daar drie mannen en in een hunner

herkende hij aanstonds den bewoner van de zolderkamer, Redwell.

De twee anderen waren kerels met een alles behalve gunstig uiterlijk.

Zij waren blijkbaar zooeven binnengekomen en ontteden zich van hun overgoed, dat letterlijk droop van den regen.

Een hunner had een zwart masker op de tafel geworpen en nummer twee van het edele drielal haalde een soort knuppel uit den binnenzak van zijn jas en legde dien op het kleine potkachelkje neder, dat, tijdelijk buiten dienst gesteld, in een hoek stond.

Redwell wreef zich in de handen, veegde toen zijn gezicht droog en zeide op zachten toon:

— Dat is alweer achter den rug, vrienden! Maar het heeft moeite gekost — het oude mensch was taaier dan ik dacht! Gelukkig dat zij niet geschreeuwd heeft!

Raffles en Brand wierpen elkander een zwijgenden, vragenden blik toe — en toch hadden zij dadelijk als bij ingeving begrepen, dat de drie mannen zooeven terug waren gekeerd van een inbraak — misschien wel van een moord-aanslag.

Redwell had zich gebukt en een groot handvalies gegrepen, dat hij nu op tafel plaatste en grinnikend bekeek.

Hij sloeg met de hand op het valies en zeide grijnslachend:

— Wij hebben in ieder geval niet voor niets gewerkt vrienden! Hier zit de aap in en wij zullen alles maar dadelijk verdeelen!

— Dat noem ik spreken! zeide één van de twee andere mannen, een roodharige kerel met een gemeene tronie en met een rauwe, schorre stem. Ik mag je graag lijden, Jim, maar hoe eerder ik met het geld uit de voeten kan komen, hoe liever het mij zal zijn!

Redwell had het verlies geopend en van hun schuilplaats konden Raffles en Brand zien, dat het geheel gevuld was met geld, gouden en zilveren voorwerpen, eetlepels, vorken, theelepeltjes en verder juweelen ringen, een paar horloges, oorhangers en andere sieraden.

— Eerst maar het geld! zeide de roodharige op brommenden toon.

Redwell begon te tellen en de roodharige keek hem daarbij nauwkeurig op de vingers.

Er verliep omstreeks een kwartier en toen zeide Redwell:

— 1560 pond sterling!

— En een half! voegde de roodharige er aan toe.

— Neem mij niet kwalijk, Red Friar — dat had ik niet gezien! zeide Redwell met voorgewende nederigheid.

— Maar ik des te beter! Ik laat mij niet

bedriegen! riep Red Friar uit.

— Dat is ook niemand van plan! Je vertrouwt me toch, hoop ik wel?

— Zoover als ik je zie!

— Mijnentwege! hernam Redwell schouderophalend en hij begon het geld in drie hoopjes te verdeelen.

Ieder kreeg 520 pond sterling en edelmoedig verdeelde Redwell het halve pond tusschen den roodharige en den derden man.

— En nu de kostbaarheden! Ik stel voor, dat we ze naar „Hinkpoot” den opkooper brengen en ze hem laten taxeeren! Hij zal ze ook wel koopen — en dan kunnen wij het geld dadelijk verdeelen, in zijn winkel!

— Met „Hinkpoot” wil ik niets te maken hebben! riep Red Friar uit. Die schurk betaalt nooit de volle waarde! Verdeel de juweelen maar — of laat ik het doen!

— Dat kun je begrijpen! weerde Redwell af. Dat heb je me eens gelapt — maar mij snap je niet meer! Jij stelt een ring gelijk met een horloge, ook al is het met paarden bezet en minstens tienmaal zooveel waard! Neen, ik verdeel — en je neemt er genoeg mee, of je kunt er naar fluiten!

— Begin je zoo te praten? zeide Red Friar op gedempten toon en er kwam een valsch licht in zijn groenachtige oogen.

— Dat doe ik en ik heb er het recht toe — want ik was de man, die het zaakje op touw zette. Ik heb het huis beloerd, ik heb alles voorbereid!

— Dat mag zoo zijn — je hebt zelfs het oude mensch den genadeslag gegeven — maar ik houd van eerlijkheid! hernam de roodharige op kop-pigen toon.

— Je zult bediend worden naar je zin, als je mij mijn gang laat gaan! zeide Redwell en hij begon dadelijk de sieraden en het zilverwerk te verdeelen.

Ieder kreeg vier stuks van de verschillende soorten lepels, van de messenleggers en van de andere dingen, die in twaalven bestonden — maar met de juweelen liep het verkeerd....

Redwell had een met een diamant bezetten ring, twee gouden oorbellen en een paarden dasspeld genomen en zeide:

— Voor mij de ring — voor jou de oorhangers, Tom — en voor jou de paarden dasspeld, Red Friar!

— Dacht ik het niet! riep de roodharige op woesten toon en hij wierp de dasspeld, die hij Redwell letterlijk uit de hand had gerukt, met een heftig gebaar op den grond. Wat heb ik aan dat vod? Het kan wel een valsche paarl zijn! Ik wil den ring hebben!

— Neen, dien behoud ik! antwoordde Red-

well vastberaden.

Red Friar keek hem een oogenblik valsch aan en bromde toen tusschen de tanden:

— Het is goed — verder maar!

Redwell boog zich opnieuw over het hoopje juweelen heen en begon er met zijn vingers in te woeven.

Hij stond met den rug naar Red Friar toegekeerd en kon dus niet zien, wat deze verrichtte.

Maar Raffles en Brand zagen het des te beter.

De roodharige schurk had zijn hand naar zijn broekzak gebracht en toen hij er die weder uit haalde, zagen zij het breede lemmet van een vlijmscherp geslepen mes schitteren.

De gewapende arm ging in de hoogte....

Tegelijk slaakten Raffles en Brand een waarschuwingskreet!

Het was te laat....

Bliksemsnel daalde de arm — en het mes drong den rampzaligen Redwell tusschen de schouderbladen in den rug.

De ongelukkige uitte een doffen snik en viel voorover op de tafel, terwijl hij met zijn krampachtig gekromde armen het gestolen goed scheen te omvatten.

De derde bandiet had zich doodelijk verschrikt tegen den muur gedrukt, verrast door het plotselinge van dit bloedige drama.

Raffles had de linnen lap weggerukt, stak zijn revolver door de opening en riep den moordenaar toe:

— Als je een voet verzet, schiet ik je neer als een hond!

En zonder het hoofd om te wenden, zeide hij tot Brand en Henderson:

— Klimt door het raam naar binnen en bindt die kerels!

In een oogwenk waren de twee mannen het raam uit, lieten zich op het aangrenzende dak vallen en klommen door het vensterraam naar binnen.

Red Friar stond nog altijd in dezelfde houding, als een tijger, gereed tot den sprong.

Maar de vrees voor de revolver deed hem zijn koelbloedigheid verliezen en in een oogwenk had Henderson die over een ontzaglijke lichaamskracht beschikte, den moordenaar ontwapend en hem met een dik touw de armen op den rug gebonden.

De derde bandiet onderging hetzelfde lot en toen liet Raffles zich door de opening in het vertrek glijden, snelde op den doodelijk gewonde toe, bekeek de wonde, na hem het goed van het lichaam te hebben gerukt en zeide op ernstigen, gedempten toon tot Brand:

— Hij heeft geen kwartier meer te leven — het ruggemerg is geraakt! Haal onmiddellijk

een paar agenten van politie van de straat — zeg maar dat je particuliere detective bent, je hebt je legitimatie immers bij je?

— Ja!

— Haast je dan wat — iedere seconde kan kostbaar zijn! Hij kan niet meer spreken — tenminste slechts met de grootste moeite — maar hij kan nog het hoofd bewegen — hij moet in tegenwoordigheid van de agenten een bekentenis afleggen. Als zij vragen hoe wij hier kwamen, zeg je maar dat wij een spoor van Red Friar hadden gevolgd en wisten dat hij vannacht hier zou komen! Maak voort!

Brand stormde het vertrek uit, holde de trappen af, rukte de huisdeur open en had gelukkig spoedig een paar agenten gevonden, wie hij inderhaast mededeelde, wat er geschied was.

Er bleek een posthuis op slechts tien passen afstands te zijn en de agenten gingen haastig den inspecteur van dienst halen.

Met zijn viereen ijlden de mannen de trappen op en traden het zoldervertrek binnen.

En reeds was het noodig, nieuwsgierigen op een afstand te houden, want het geloop en gedraaf, de luide stemmen, hadden eenige bewoners uit hun sluimering doen ontwaken, die aanstonds waren komen toelopen.

Raffles trad dadelijk op den inspecteur toe en zeide:

— Mijn naam is Brown, inspecteur en ik ben particulier detective! Deze twee heeren zijn mijn assisten. Hier is mijn penning. Ik was op het spoor van Red Friar en ik had ontdekt, dat hij in connectie stond met dezen man — die daar ligt te zigtogen, Redwell geheeten en in wiens kamer gij u bevindt! Door een toeval ontdekte ik tevens, dat deze Redwell schuldig is aan de aanranding op den ouden Moore, den penningmeester van Selfhelp! Wees zoo goed het hem te vragen! Hier is het bewijs — een briefje van zijn minnares!

De inspecteur liep het briefje haastig door, trad toen op den doodelijk gewonde toe, over wiens gelaat de kleur des doods zich reeds begon te verspreiden en vroeg:

— Wat hebt gij hierop te zeggen, Redwell? Zijt gij schuldig aan de aanranding?

Langzaam ging het hoofd van den misdadiger op en neer.

Toen klonk het als een zucht over zijn lippen:

— Ik deed het — Fielding is onschuldig!

Hij sloot de oogen, om ze nimmer meer te openen....

De inspecteur wendde zich van hem af en vroeg toen, zich tot Raffles wendend:

— En deze twee mannen? Red Friar wordt gezocht, dat weet ik — maar wat heeft hij nu weer uitgericht?

— Om te beginnen heeft hij Redwell neergestoken, na een twist over de juweelen, die gij daar ziet liggen — en dan is hij medeplichtig aan een inbraak met moord — ik weet echter niet waar! Ik hoorde hun gesprek hier naast af — ik kwam helaas te laat om deze gruweldaad te beletten!

De twee ellendelingen werden gevankelijk weggevoerd en op den drempel wendde de inspecteur zich nog eens om en zeide tot Raffles:

— Ik reken er op, mijnheer Brown, dat gij en uw assistenten als getuigen in deze zaak zullen optreden!

Hij salueerde en vertrok.

Raffles keek hem na met een vagen glimlach om de lippen en zeide toen schouderophalend, half in zichzelf:

— Het is niet heel zeker, dat mijn Brown zal verschijnen — Red Friar zal ook zonder dat de galg niet misloopen! Komt, vrienden — ons werk is hier gedaan — en een hoogere macht heeft het zoo beschikt, dat het op een andere wijze is beëindigd, dan wij hadden kunnen voorzien!

Om half zeven in den morgen van denzelfden dag werd Fielding in vrijheid gesteld — maar zonderling genoeg werd er van Brown en zijn helpers in deze zaak niets meer vernomen....

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

## In zijn eer hersteld

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,  
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**



### Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in **stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

**95 cent**

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

**N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.**





# BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen:

## EEN KLEINIGHEID VOORAF....

### BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstrooming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke allures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en witkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Topy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-pers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgeheimen in de revue-wereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weenen en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orgelsolo's voor Fort de Lie. — Afgezwaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

### DE DIENSTBRIEF MET EEN VERRASSING.

### DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN: Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

### KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door: Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

## N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel.....\*

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam\* het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50\*, gebonden in linnen band à fl. 2.—\*

Naam: .....

Adres: .....

\*doorhalen, wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?

wat  
schuilt  
er achter  
hem

?

dat hij, de komiek,  
tegelijk is  
NEERLAND'S  
MEEST GEVIERDE  
KUNSTENAAR

!

U  
kent hem  
maar  
half

!

leest daarom  
zijn veelbewogen  
levensgeschiedenis

•  
— boeiend —  
merkwaardig  
— geestig —

•  
verlucht  
met ruim zestig  
foto's en  
karikaturen

•  
prijs  
slechts fl. 1.50  
gebonden fl. 2.—

*"Fluweel  
voor de  
keel"*



**FIFTY = FIFTY**

DE NIEUWE  
AMERIKAANSCH E SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

**20** STUKS **15** cents  
VOOR